

FELSEFE YÜĞÜ 4. KİTAP

BİR ŞEREF HAYKIRIŞI

MORGAN RICE

Morgan Rice
Bir Şeref Haykırışı
Серия «Felsefe Yüzüğü», книга 4

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=43697431

Bir Şeref Haykırışı Felsefe Yüğü 4. Kitap:

ISBN 9781632914231

Аннотация

FELSEFE YÜZÜĞÜ kısa sürede başarılı olmak için gerekli olan tüm özelliklere sahip: olaylar dizisi, karşı entrikalar, gizem, yürekli kahramanlar ve kırık kalpler, aldatma ve ihanetle bezeli yeni filizlenen ilişkiler. Size saatlerce hoş vakit geçirecek ve tüm yaş gruplarını tatmin edecek. Tüm fantezi okurlarının daimi kütüphanesi için tavsiye edilir. Books and Movie Reviews, Roberto Mattos BİR ŞEREF HAYKIRIŞI'nda (Felsefe Yüzüğü'nün 4. kitabı), Thor Yüzler'den deneyimli bir savaşçı olarak dönüyor ve artık anavatanı için savaşmanın, yaşam ve ölüm için savaşmanın ne olduğunu öğrenmesi gerekiyor. McCloud'lar MacGil bölgesine Halka tarihinde hiç olmadığı kadar derinlere baskın yapıyorlar ve Thor bir tuzağa girerken saldırıyı savuşturma ve Kraliyet Sarayı'nı koruma görevi ona düşüyor. Godfrey çok nadiren bulunan kuvvetli bir zehirle ağabeyi tarafından zehirleniyor ve kaderi onu ölümden kurtarmak için çırpınan Gwendolyn'in ellerine kalıyor. Gareth daha da derin bir paranoya ve memnuniyetsizlik haline giriyor, özel savaş gücü olarak

vahşı paralı askerlerden oluşan kendi kabilesini kuruyor ve Gümüş'ü devre dışı bırakıp Kraliyet Sarayı'nda bir iç savaş tehdidi yaratan bir anlaşmazlığa neden oluyor. Bunun yanı sıra, Gwendolyn'i izni olmadan evlendirebilmek amacıyla onu satıyor ve azılı Nevarunların onu alması için gizli planlar yapıyor. Thor'un arkadaşlarıyla ilişkisi yeni yerlere yolculuk ederken, beklenmedik canavarlarla karşı karşıya gelirken ve akıl almaz savaşlarda omuz omuza savaşırken güçleniyor. Thor memleketine gidiyor ve babasıyla yaşadığı efsanevi yüzleşmede geçmişle, kendisinin ve annesinin kim olduğuyla ve kaderiyle ilgili büyük bir sır öğreniyor. Argon'dan aldığı en ileri seviye eğitimle, varlığından bihaber olduğu güçleri kullanarak her geçen gün daha da güç kazanıyor. Gwen ile olan ilişkisi derinleşirken, ona evlenme teklifi edebilmek umuduyla Kraliyet Sarayı'na geri dönüyor, ancak çok geç kalmış olabilir. Andronicus bir muhbir aracılığıyla bir milyon savaşçıdan oluşan İmparatorluk ordusunu bir kez daha Kanyon'u aşabilmek ve Halka'yı yerle bir edebilmek için oraya götürüyor. Kraliyet Sarayı'nda olaylar daha da kötüye gidemezmiş gibi gözükürken, öykü şok edici bir biçimde sona eriyor. Godfrey hayatta kalabilecek mi? Gareth'ı tahttan indirmek mümkün olabilecek mi? Kraliyet Sarayı ikiye mi ayrılacak? İmparatorluk Kraliyet Sarayı'nı istila edecek mi? Gwendolyn Thor'a kavuşacak mı? Thor nihayet kaderiyle ilgili sırrı öğrenecek mi? Kapsamlı bir dünya ve karakterler inşa eden BİR ŞEREF HAYKIRIŞI arkadaşlar ve aşıklar, rakipler ve talipler, şövalyeler ve ejderhalar, entrikalar ve politik oyunlar, rüştünü ispatlama, kırık kalpler, aldatmaca, hırs ve ihanetle ilgili destansı bir öykü. Bir şeref ve cesaret, kader ve yazgı ve büyücülük öyküsü. Bizleri asla unutmayacağımız, her yaşa ve cinsiyete hitap eden bir dünyaya götürüyor. 85,000 sözcükten oluşuyor. Aksiyonla, romansla,

macera ve gerilimle dolu. Bu kitabı elinize alın ve ona tekrar tekrar aşık olun. vampirebooksite.com (Turned yorumu)

Содержание

BİRİNCİ BÖLÜM	17
İKİNCİ BÖLÜM	23
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM	30
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM	34
BEŞİNCİ BÖLÜM	41
ALTINCI BÖLÜM	44
YEDİNCİ BÖLÜM	54
SEKİZİNCİ BÖLÜM	62
DOKUNUZU BÖLÜM	68
ONUNCU BÖLÜM	79
ON BİRİNCİ BÖLÜM	86
ON İKİNCİ BÖLÜM	94
ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM	101
Конец ознакомительного фрагмента.	102

Morgan Rice

Bir Şeref Haykirişı

Felsefe Yüğü 4. Kitap

Morgan Rice Hakkında

Morgan Rice, USA Today'in 1 numaralı çok satan destansı on yedi Kitaplık FELSEFE YÜZÜĞÜ; on bir Kitaplık (ve hala devam eden) genç yetişkin serisi 1 numaralı çok satan VAMPİR GÜNLÜKLERİ; 2 Kitaptan oluşan (ve devam eden) kıyamet sonrası gerilim, 1 numaralı çok satan KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ; ve yeni destansı fantezi serisi KRALLAR VE BÜYÜCÜLER Kitaplarının 1 numaralı çok satan yazarıdır. Morgan'ın Kitapları hem basılı hem de sesli olarak bulunabilir ve çeviriler 25 dilde mevcuttur.

Morgan sizi dinlemeyi çok seviyor, dolayısıyla lütfen www.morganricebooks.com adresini ziyaret edip eposta listesine eklenin, ücretsiz bir Kitap kazanın, ücretsiz hediyeler alın, ücretsiz uygulamaları indirin, Facebook ve Twitter ile bağlanın ve irtibatta kalın!

Morgan Rice İçin Yazılan Övgülerden Bazıları

“FELSEFE YÜZÜĞÜ dizisinden sonra yaşamak için bir neden kalmadığını düşünüyorsanız yanılıyorsunuz. EJDERHALARIN YÜKSELİŞİ’nde Morgan Rice bir başka harika fantezi dizisinin sözünü veriyor, bizi troller, ejderhalar, yiğitlik, onur, cesaret, sihir ve kaderimize inancın bir fantezisine daldırıyor. Morgan bir kez daha her sayfada onlar için tezahürat yapmamızı sağlayan güçlü bir karakter seti oluşturmayı başarmış... İyi yazılmış fantastik edebiyat seven herkesin kütüphanesinde bulunmasını tavsiye ederiz..”

—*Books and Movie Reviews*

Roberto Mattos

“EJDERHALARIN YÜKSELİŞİ daha başlangıcından başarılı... Üstün bir fantezi... Olması gerektiği gibi, bir protagonist ile başlıyor ve düzgün bir şekilde şövalyeler, ejderhalar, sihir ve canavarlar ve kaderin geniş çemberine doğru ilerliyor... Üst düzey bir fantezi edebiyatın tüm yakalayıcı unsurları bu kitapta mevcut, askerler ve savaşlardan kendiyle yüzleşmeye kadar... Güçlü, inanılır genç bir protagonist ile ilerleyen destansı fantezi edebiyat sevenler için tavsiye edilecek bir kitap.”

—*Midwest Book Review*

D. Donovan, eKitap Eleştirmeni

“Morgan Rice’ın önceki romanlarının hayranları ve Christopher Paolini’nin THE INHERITANCE CYCLE dizisi gibi işlerin hayranlarını memnun edecek macera dolu bir fantezi... Genç Yetişkin Edebiyatının hayranları Rice’ın bu son kitabını çok sevecek ve daha fazlası için yalvaracaktır.”

—*The Wanderer, A Literary Journal* (Ejderhaların Yükselişi ile ilgili olarak)

“Hikâyesinde gizem ve entrika elementleri bulunduran esprili bir fantezi. Kahramanların Görevi cesur olmak ve büyüme, gelişme ve mükemmelliğe götüren hayat amaçlarıyla ilgili... Dolgun fantezi maceraları, bir baş kahraman, araçlar ve hayalperest bir çocuk olan Thor’un olanaksız durumlarla karşılaşp genç bir yetişkin haline gelişine çok iyi şekilde odaklanan bir dizi hareketli karşılaşmalar sağlayan bir macera arayanlar için ideal... Destansı bir genç yetişkin dizisinin neler sunabileceğinin sadece bir başlangıcı.”

--*Midwest Book Review* (D. Donovan,eKitap Eleştirmeni)

“FELSEFE YÜZÜĞÜ ani bir başarı için her şeye sahip: entrika, karşı entrika, gizem, yiğit şövalyeler, kırık kalpler ile dolu çiçekli aşklar, aldatma ve ihanet. Sizi saatlerce eğlendirecek ve her yaştaki okuyucuyu memnun edecek. Tüm fantezi okurlarının kütüphanesinde bulunmasını tavsiye ettiğimiz bir Kitap.”

--*Books and Movie Reviews*, Roberto Mattos

“Destansı fantezi Felsefe Yüzüğü serisinin (şu anda 14 Kitaptan oluşuyor) heyecan dolu bu ilk kitabında Rice, okurlarını 14 yaşındaki, hayali, krala hizmet eden elit şövalye birliği Gümüş Lejyon’a katılmak olan Thorgrin “Thor” McLeod ile tanıştırıyor. Rice’ın yazını sağlam ve oldukça merak uyandırıcı.”

--*Publishers Weekly*

Morgan Rice Kitapları

KRALLAR VE BÜYÜCÜLER

EJDERHALARIN YÜKSELİŞİ (1. Kitap)

CESURUN YÜKSELİŞİ (2. Kitap)

ONURUN BEDELİ (3. Kitap)

FELSEFE YÜZÜĞÜ

KAHRAMANLARIN GÖREVİ (1. Kitap)

KRALLARIN YÜRÜYÜŞÜ (2. Kitap)

EJDERHALARIN KADERİ (3. Kitap)

BİR ŞEREF HAYKIRIŞI (4. Kitap)

ŞEREF YEMİNİ (5. Kitap)

KAHRAMANLIK SALDIRISI (6. Kitap)

KILIÇ AYINI (7. Kitap)

KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ

ARENA 1: KÖLETÜCCARLARI (1. Kitap)

ARENA 2 (2. Kitap)

VAMPİR GÜNLÜKLERİ

DÖNÜŞÜM (1. Kitap)

SEVİLMİŞ (2. Kitap)

ALDATILMIŞ (3. Kitap)

YAZGI (4. Kitap)

ARZULANMIŞ (5. Kitap)

NİŞANLI (6. Kitap)

YEMİNLİ (7. Kitap)

KINGS AND SORCERERS

THE SORCERER'S RING

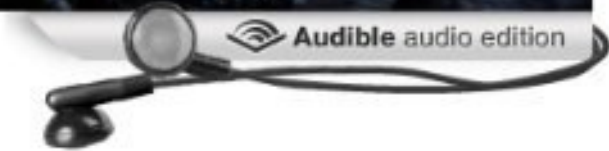

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

FELSEFE YÜZÜĞÜ serisini
sesli kitap formatında Dinleyin!

Morgan Rice © 2012

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının herhangi bir bölümü, 1976 ABD Telif Hakları Kanunu ile izin verilenin dışında, yazarın önceden izni olmaksızın, hiçbir formatta ve hiçbir amaçla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya yayılamaz veya bir veri tabanı veya bilgi kurtarma sisteminde saklanamaz.

Bu eKitap sadece sizin kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu eKitap başkalarına tekrar satılamaz veya verilemez. Eğer bu kitabı paylaşmak istiyorsanız lütfen her birey için birer ek kopya satın alın. Eğer bu kitabı okuyorsanız fakat satın almadıysanız veya sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa lütfen satın alan kişiye iade edin ve kendinize bir kopya satın alın. Yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Bu kitap kurgusal bir eserdir. İsimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, mekânlar, olaylar ve durumlar yazarın hayal ürününün eserleridir ve kurgusal amaçla kullanılmıştır. Gerçek hayattaki ölü veya yaşayan herhangi biri ile benzerlik tamamen tesadüfidir.

Telif hakları RazoomGame'e ait Jacket adlı eser, Shutterstock.com lisansı ile kullanılmıştır.

*“Büyüklikten korkmayın:
Bazıları büyük doğar, bazıları büyüklüğe erişir,
bazılarınınsa büyüklük başına konar.”*

—*William Shakespeare*
On İkinci Gece

BİRİNCİ BÖLÜM

Luanda savaş alanında hızla ilerlerken, Kral McCloud'un bulunduğu ufak eve doğru zikzaklar çizerek yol açarken, dörtnala gelen bir attan kıl payı kurtuldu. Bir zamanlar bildiği, halkına ait olan o şehrin tozlu zeminini aşarken, titreyen elindeki soğuk, demir mızrağı sıkıca kavradı. Tüm o aylar boyunca, halkının katledilişini izlemek zorunda bırakılmıştı... Artık bu durum canına tak etmişti. İçinde bir şeyler patlama noktasına gelmişti. Artık McCloud ordusunun tamamına bile karşı çıkması umurunda değildi... Onları durdurmak için elinden ne geliyorsa yapacaktı.

Luanda yapmak üzere olduğu şeyin, hayatını kendi ellerine almanın çığınca olduğunu ve McCloud'un büyük bir ihtimalle onu öldüreceğini biliyordu. Ama bu düşünceleri koşarken aklından çıkardı. Doğru olan şeyi yapma vakti gelmişti... Hem de bedeli her ne olursa olsun.

Kalabalık savaş alanında, askerlerin arasında McCloud'un uzakta o zavallı, çığlıklar atan kızı terk edilmiş eve taşıdığını gördü... Ufak, kilden bir evdi. McCloud kapıyı sertçe ardından kapattı ve ardından bir toz bulutu oluştu.

"Luanda!" diye seslendi birisi.

Luanda arkasına baktı ve Bronson'ın yüz metre kadar peşinden koştuğunu gördü. Bronson'ın ilerleyişi bitmek tükenmek bilmeyen at ve asker akınıyla bölünerek birkaç kez

durmak zorunda kalmasına neden oldu.

İstediği fırsat karşısına çıkmıştı. Bronson ona yetişecek olursa, düşündüğü şeyi yapmasını engellerdi.

Luanda hızını iki misline çıkardı, mızrağını sıkıca kavradı ve tüm bunların ne kadar çılgınca ve şansının ne kadar düşük olduğunu düşünmemeye gayret etti. Şayet kocaman ordular McCloud'u alt edemiyorsa, kendi generalleri öz oğlu karşısında tir tir titriyorsa, tek başına ne kadar şansı olabilirdi?

Dahası, Luanda daha önceden hiç bir kişiyi öldürmemişti, hele ki McCloud boyutlarında birisini. Onu öldürme vakti gelince, donup kalacak mıydı? Ona gerçekten de gizlice yaklaşabilecek miydi? McCloud gerçekten de Bronson'ın onu uyardığı gibi her şeye dayanıklı mıydı?

Luanda o ordunun kan döküşünde, topraklarının yok oluşunda bir payı olduğunu düşünüyordu. Geriye dönüp bakınca, Bronson'a karşı hissettiğı aşka rağmen bir McCloud'la evlenmeyi kabul ettiğine pişmanlık hissetti. McCloudlar sonradan öğrendiğı gibi iflah olmayacak derecede vahşî insanlardı. Artık Yüksek Topraklar MacGillerle onları ayırdıkları ve Halka'nın Yüzüğün kendilerine ait tarafında kalabildikleri için şanslı olduklarını daha iyi anlıyordu. McCloudların büyüme çağında ona anlatıldığı kadar kötü olmadıklarını düşündüğü için saflık ve aptallık etmişti. Onları değiştirebileceğini, günün birinde kraliçe olarak bir McCloud prensesi olma şansının riskler her ne olursa olsun bir şekilde buna değeceğini düşünmüştü.

Ama artık yanıldığını biliyordu. Her şeyi, unvanını, sahip

olduğu serveti, ününü, tamamını McCloudlarla tanışmamak, ailesiyle birlikte Halka'nın onlara ait tarafında yine güvende olmak uğruna feda edebilirdi. Babasına da bu evliliği ayarladığı için kızgındı; kendisi genç ve deneyimsizdi, ama babasının olacakları bilmesi gerekirdi. Öz kızını feda edeceği kadar mı önemliydi politika? Ayrıca, öldüğü ve tüm bu sorunlarla onu baş başa bıraktığı için de kızgındı ona.

Luanda son bir kaç ayda kendisine güvenmeyi zor yoldan öğrenmişti ve artık durumu düzeltme fırsatı eline geçmişti.

Ufak, koyu renkli meşe kapısı sıkı sıkı kapalı kil eve vardığında titriyordu. Dönüp her iki yöne de baktı, McCloud'un adamlarının onu yakalayacaklarını sandı, ama hepsinin onu fark etmeyecek kadar ortalığı kasıp kavurduğunu görünce rahatladı.

Tek elinde mızrağıyla uzanıp kapı kolunu tutu ve McCloud'un dikkatinin çekmeyeceğine dua ederek dikkatle çevirdi.

İçeri girdi. İçerisi karanlıktı; gözleri beyaz şehrin parlak gün ışığından karanlığa yavaş yavaş alıştı. İçerisi ayrıca daha serindi. Eşikten ufak eve girerken, duyduğu ilk şey kızın inlemeleri ve ağlama sesiydi. Ufak evde etrafına bakınırken ve gözleri karanlığa alışırken, belinden aşağısı çıplak olan McCloud'un yerde, cırılçıplak olan ve debelenen kızınsa altında olduğunu gördü. Kız ağlayıp çığlık attı ve McCloud uzanıp iri avucuyla ağzını kapattığında gözleri irileşti.

Luanda bunların gerçek olduğuna, yapmak üzere olduğu şeyi gerçekten yapacağına inanamıyordu. Elleri titrerken, dizlerinin bağı çözülmüş bir halde tereddütle öne bir adım attı ve planladığı

şeyi yapabileceği kadar cesareti olması için dua etti. Demir mızrağı bir cankurtaran halatıymışçasına sıkıca tuttu.

Tanrım, lütfen bu adamı öldürmeme yardım et.

McCloud'un kızın içine girerken vahşi bir hayvan gibi inleyip hırladığını duydu. Adam durmak bilmiyordu. Onun her hareketiyle birlikte, kızın çığlıkları daha da yükseliyor gibiydi.

Luanda bir adım attı, sonra bir adım daha attı ve onlara birkaç adım mesafeye vardı. McCloud'a, bedenine baktı ve saldırmayacağı en iyi noktanın ne olacağına karar vermeye çalıştı. Neyse ki, McCloud zincirli zırhını çıkarmıştı ve üstünde o sırada ter içinde kalmış ince, kumaş bir gömlek vardı. Luanda ter kokusunu duyduğu yerden hissedebildiğinden, geri çekildi. McCloud'un zırhını çıkarmış olması onun adına dikkatsiz bir hareketti; Luanda bunun onun son hatası olacağını fark etti. Mızrağı her iki eliyle birden ta havaya kaldıracak ve McCloud'un çıplak sırtına indirecekti.

McCloud'un inlemeleri doruk noktasına ulaşınca, Luanda mızrağı havaya kaldırdı. O andan sonra hayatının nasıl değişeceğini, sadece birkaç saniye sonra nasıl hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını düşündü. McCloud krallığı zorba krallarından kurtulacaktı; halkıysa daha da fazla yıkıma maruz kalmayacaktı. Yeni kocası öne çıkıp onun yerini alacaktı ve en sonunda her şey yoluna girecekti.

Luanda korkudan donmuş bir halde kalakaldı. Titredi. O anda harekete geçmezse, bunu asla başaramayacaktı.

Nefesini tutu, öne doğru son bir adım attı, iki eliyle mızrağı

havaya kaldırıldı ve aniden dizlerinin üstüne çökerek demir mızrağı var gücüyle adamın sırtına saplamaya hazırlanarak aşağı indirdi.

Ama beklemediği bir şey oldu; her şey bir anda, tepki veremeyeceği kadar hızlı gerçekleşti: McCloud son anda kenara kaydı. O kadar iri bir adama göre, Luanda'nın düşündüğünden çok daha hızlıydı. McCloud bir yana yuvarlandı ve altındaki kız açıkta kaldı. Artık Luanda'nın durması için çok geçti.

Luanda dehşet içinde demir mızrağın ta aşağıya inişini ve kızın göğsüne saplanışını izledi.

Kız cıyaklayarak dimdik doğruldu; Luanda mızrağın kızın etine santimlerce girdiğini ve kalbine kadar gittiğini hissettiğinde dehşete kapıldı. Kızın ağzından köpürerek kanlar fışkırdı ve büyük bir korkuyla, ihanete uğramış gibi Luanda'ya baktı.

Nihayet, tekrar geriye uzandı ve öldü.

Luanda uyuşmuş, şok geçirmiş, neler olduğunu güçlkle idrak ederek dizlerinin üstünde kaldı. Olanları tam olarak anlayamadan, McCloud'a bir şey olmadığını kavrayamadan önce, suratının yan tarafına keskin bir darbe aldığını ve yere düştüğünü hissetti.

Havada uçarken, McCloud'un ona yumruk attığının hayal meyal farkındaydı; içeri girdiğinden beri dikkatle her hareketinin farkında olan adamın müthiş yumruğuyla uçmuştu. McCloud içeri girdiğini fark etmemiş gibi davranmıştı. O anı, sadece onun darbesinden kaçabilmek için kusursuz fırsatı değil, aynı zamanda o zavallı kızı da öldürmesi ve suçu ona atması için onu

kandırabileceği anı da beklemişti.

Luanda gözleri kararmadan önce McCloud’un suratını bir an için gördü. McCloud tepeden ona bakıp sırtırken ağızı açıktı ve vahşi bir hayvan gibi kesik kesik nefes alıyordu. Adamın devasa boyutlardaki çizmesi havaya kalkmadan ve suratına inmeden önce Luanda’nın duyduğu son şey, McCloud’un genizden gelen, bir hayvanınkini andıran sesiydi:

“Bana bir iyilik yaptın,” dedi. “Onunla içim zaten bitmişti.”

İKİNCİ BÖLÜM

Gwendolyn Kraliyet Sarayı'nın en kötü bölgesindeki kıvrılan ara sokaklarda koşarken yanaklarından yaşlar süzülerek kaleden kaçıyor, Gareth'tan mümkün olduğunca uzaklaşmaya çalışıyordu. Yüzleşmelerinden, Firth'ün asılışına şahit olduğundan ve Gareth'ın tehditlerini duyduğundan beri kalbi çılgınlar gibi atıyordu. Ama Gareth'ın hastalıklı zihninde, gerçekler ve yalanlar birbirine karışmıştı ve hangisinin gerçek olduğunu anlamak çok zordu. Onu korkutmaya mı çalışmıştı? Yoksa dediği her şey doğru muydu?

Gwendolyn Firth'ün sallanan bedenini kendi gözleriyle görmüştü ve bu manzara belki de bu sefer her şeyin gerçek olduğunu anlatmıştı. Belki de Godfrey gerçekten de zehirlenmişti, belki de kendisi gerçekten de vahşi Nevarunlara evlenme vaadiyle satılmıştı ve belki de Thor dosdoğru bir tuzağa girmek üzereydi. Bunu düşününce titredi.

Koşarken çaresizlik hissetti. Bunu doğru yapması gerekiyordu. Thor'a kadar koşamazdı, ama Godfrey'e kadar koşup zehirlenip zehirlenmediğine bakabilirdi... Tabii, hala hayattaysa.

Gwendolyn kasabanın daha eski bölgesinin derinliklerine doğru hızla koşmaya devam ederken, Kraliyet Sarayı'nın bir daha asla ayak basmayacağına yemin ettiği en tiksinc bölgesine birkaç gün içinde iki kere girdiğine hayret etti. Godfrey

gerçekten zehirlenmiş olsaydı, bunun meyhanede olacağını biliyordu. Başka nerede olabilirdi ki? Geri döndüğü, temkini elden bıraktığı, o kadar dikkatsiz davrandığı için ona kızgındı. Ama en çok da onun için korkuyordu. Son birkaç gündür, erkek kardeşini ne kadar önemsedığını fark etmişti; onu kaybetme düşüncesi, özellikle de babasını kaybettikten sonra kalbinde bir delik açmıştı. Ayrıca, bu konuda kendisini sorumlu da hissediyordu.

Gwen sokaklarda koşarken, gerçek bir korku hissediyordu ve bunun sebebi etrafındaki sarhoşlar ve haydutlar değildi; daha çok kardeşi Gareth için korkuyordu. Son karşılaşmalarında, adeta bir şeytana dönüşmüştü; suratını, gözlerini bir türlü aklından çıkaramıyordu... Öylesine karanlık ve ruhsuzdu ki. Bedeni ele geçirilmiş gibiydi. Babalarının tahtında oturuyor olması da manzarayı daha inanılmaz kılıyordu. İntikam alacağından korkuyordu. Belki de gerçekten de onu evlendirmeyi planlıyordu ki buna asla izin vermeyecekti; ya da belki de sadece onu gafil avlamak istiyor, gerçekten de öldürtmeyi planlıyordu. Gwen etrafına bakındı ve koşarken etrafta gördüğü her suratın düşmanca ve yabancı olduğunu fark etti. Herkes potansiyel bir tehdit, Gareth tarafından onu öldürmesi için yollanmış gibi görünüyordu. Gwen paranoyaya kapılmaya başlamıştı.

Köşeyi döndü ve sarhoş ve yaşlı bir adamla omuz omuza çarpıştı. Dengesi bozulunca elinde olmadan irkilip çılgılık attı. Sinirleri gerilmişti. Adamın sadece yanından geçen dikkatsiz birisi olduğunu, Gareth'ın sağ kollarından birisi

olmadığını anlaması biraz vakit aldı. Arkasına bakınca, adamın tökezlediğini ve özür dilemek için arkasına bile dönmediğini gördü. Kasabanın o bölgesinin kaba hali dayanamayacağı kadar aşırıydı. Godfrey olmasaydı, hayatta oraya yaklaşmazdı. Bunu ona mecbur bıraktığı için ondan nefret etti. Neden meyhanelerden uzak duramıyordu ki?

Gwen bir başka köşeyi döndü ve aradığı yeri gördü: Godfrey'in tercih ettiği, harap meyhane eğreti ve kapısı ardına kadar açık bir hale karşısında duruyordu; her zamanki gibi kapıdan o sonu gelmeyen sarhoşlar çıkıyordu. Hiç vakit kaybetmeden hızla kapıdan içeri girdi.

Bayat biraz ve ter kokan loş bara gözlerinin alışması biraz sure aldı; içeri girdiği anda meyhanede bir sessizlik oldu. İçeriye sığışmış iki düzine kadar adam dönüp şaşkınlıkla ona baktı. Kendisi kraliyet ailesinin bir üyesi olarak şık giysiler içerisinde muhtemelen senelerdir temizlik yüzü görmemiş meyhaneye dalmıştı.

Godfrey'in içki arkadaşlarından biri olan, uzun boylu, şişkin karınlı Akorth'un yanına gitti.

“Kardeşim nerede?” diye sordu.

Genellikle keyifli ve o çok sevdiği zevksiz espriler, her daim yapmaya hazır olan Akorth onu gördüğüne şaşırdı ve başını sallamakla yetindi.

“Durum iyi değil, leydim,” dedi kasvetli bir ifadeyle.

“Ne demek istiyorsun?” dedi Gwen ısrarla kalbi gümbür gümbür atarken.

“Kötü içki içti,” dedi Godfrey’in diğer arkadaşı olduğunu tanıdığı uzun ince bir adam. “Dün gece geç saatte sızdı. Henüz uyanmadı.”

“Hayatta mı?” dedi Gwen çaresizlik içinde Akorth’un bileğini kavrayarak.

“Güç bela hala hayatta,” dedi Akorth yere bakarak. “Zorlu bir gece geçirdi. Bir saat kadar önce konuşmayı kesti.”

“Nerede?” dedi Gwen ısrarla.

“Arka tarafta, hanımefendi,” dedi meyhaneci barın üstünden uzanıp kasvetli bir ifadeyle bir maşrapayı silerken. “Onunla ne yapacağınızı düşünseniz iyi olur. İş yerimde bir cesedin kalmasına müsaade edemem.”

Çaresizliğe kapılan Gwen kendisini de şaşırtarak ufak bir hançer çıkardı, öne eğildi ve hançerin ucunu meyhanecinin boğazına dayadı.

Adam şok içinde geri çekilerek yutkunurken, içeriye ölümcül bir sessizlik çöktü.

“Bir kere,” dedi Gwen, “Burası bir iş yeri değil... Acınası bir yalak; benimle bir daha o şekilde konuşursan, kraliyet muhafızlarının burayı dümdüz etmesini sağlarım. Bana *leydim* diye hitap ederek işe başlayabilirsin.”

Gwen kendisi gibi davranmadığını hissetti ve içine dolan güç onu şaşırttı; bu gücün nereden geldiğini bilemiyordu.

Meyhaneci yutkundu.

“Leydim,” dedi itaatkâr bir tavrıyla.

Gwen hala hançeri ona tutuyordu.

“İkincisi kardeşim ölmeyecek. Kesinlikle burada ölmeyecek. Cesedi buraya girip çıkmış diri olan herkesten çok daha fazla iş yerini şerefleendirir. Ölecek olursa, Bunun sorumlusunun sen olacağına da emin olabilirsin.”

“Ama ben bir hata işlemedim, leydim!” diye yalvardı adam.
“Herkeseye verdiğim içkiden verdim!”

“Birisi içine zehir koymuş olmalı,” dedi Akorth.

“Herhangi birisi yapmış olabilir,” dedi Fulton.

Gwen ağır ağır hançeri indirdi.

“Beni ona götürdün. Hemen!” diye emir verdi.

Meyhaneci bu sefer tevazuuyla başını önüne indirdi ve arkasını dönüp hızla barın arkasındaki bir kapıdan içeri girdi. Gwen de peşinde Akorth ve Fulton’la adamın ardından gitti.

Gwen meyhanenin arka odasına girdi ve kardeşi Godfrey’i baygın halde yerde yatar halde görünce şaşkınlıkla bir ses çıkardığını fark etti. Onu hiç o kadar solgun görmemişti. Ölümün kıyısına yaklaşmış gibiydi. Duyduklarının tamamı gerçektir.

Hızla yanına gidip elini tutunca, ne kadar soğuk ve terli olduğunu fark etti. Godfrey hiçbir tepki vermedi; başı yana düşmüştü, tıraşsızdı ve yağlı saçları alnına yapışmıştı. Ama Gwen nabzının güçsüz de olsa attığını fark etti; ayrıca her nefes alıp verişinde göğsü inip kalkıyordu. Godfrey hayattaydı.

Birden içini müthiş bir öfke kapladı.

“Onu nasıl burada bu şekilde bırakabildiniz?” diye bağırdı hızla meyhaneciye dönerek. “Kardeşim, kraliyet ailesinin bir üyesi ölmek üzereyken bir kopek gibi tek başına yerde mi

birakıldı?”

Meyhaneci endişeyle yutkundu.

“Başka ne yapabilirdim ki, leydim?” dedi tereddütle. “Burası bir hastane değil. Herkes onun neredeyse ölmüş olduğunu ve...”

“O, *ölmedi!*” diye bağırdı Gwen. “Siz ikiniz,” dedi Akorth’a ve Fulton’a dönerek. “NE biçim arkadaşınız? Kardeşim size böyle bırakır mıydı?”

Akorth ve Fulton pişmanlıkla birbirlerine baktılar.

“Beni affedin,” dedi Akorth. “Dün gece doktor gelip onu muayene etti ve ölmek üzere olduğunu söyledi... Geriye bir tek konu buraya yatırmak kaldı. Bir şey yapılabileceğini düşünmedim.”

“Gecenin büyük bir kısmında yanındaydık, leydim,” dedi Fulton. “Sadece kısa bir mola verdik, üzüntümüzü bastırmak için bir içki içtik. Sonra, siz içeri girdiniz ve...”

Gwen uzanıp büyük bir öfkeyle adamların ellerindeki bardaklara vurup yere fırlattı ve her yere içki saçılmasına neden oldu. Adamlar şok içinde ona baktılar.

“Siz ikiniz, ayaklarından ve kollarından tutun,” diye emir verdi Gwen buz gibi bir sesle; orada dururken, içine yeni bir gücün dolduğunu hissetti. “Onu burada götüreceksiniz. Kraliyet Şifacısına gidene dek beni Kraliyet Sarayı'na kadar izleyeceksiniz. Kardeşimin gerçekten iyileşebilmesi için bir şans verilmiş olacak; kıt akıllı bir doktorun dediklerine dayanarak ölüme terk edilmeyecek.

“Sana gelince,” dedi meyhaneciye dönerek. “Kardeşim

hayatta kalırsa, bir daha buraya geri gelirse ve sen ona içki servis edersen, zindana atılmanı ve bir daha çıkamamanı şahsen sağlarım.”

Meyhaneci olduğu yerde kıpırdanıp başını önüne eğdi.

“Haydi!” diye bağırdı Gwen.

Akorth ve Fulton irkilerek derhal harekete geçtiler. Gwen hızla odadan çıktı, iki adam da kardeşini taşıyarak onun peşinden bardan günüşiğine çıktılar. Kraliyet Sarayı'nın kalabalık arka sokaklarında hızla şifacıya doğru ilerlemeye başladılar; Gwen bir tek geç kalmamış olduklarına dua ediyordu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Thor Kraliyet Sarayı'nın dış bölgesindeki tozlu alanda dörtnala koşuyordu; Reece, O'Connor, Elden ve yanında ikizler gidiyor, Krohn hızla yanından ilerliyor, Kendrick, Kolk, Brom ve sayılarca Lejyon ve Gümüş yanlarında onlara eşlik ediyordu. Bütün ordu McCloudlarla karşılamak için ilerliyordu. Bir bütün olarak şehri kurtarmaya hazır bir biçimde atlarında ilerliyorlardı ve gök gürültüsünü andıran toynak sesleri kulakları sağır ediyordu. Gün boyuna yola devam etmişlerdi ve çoktan ikinci güneş tepeye yükselmişti. Thor ilk gerçek askeri görevinde tüm bu muhteşem savaşçılarla bir arada yol aldığına inanamıyordu. Adamların onu kendilerinden birisi olarak kabul ettiklerini hissetmişti. Gerçekten de, tüm Lejyon yedek olarak çağırılmıştı ve asker arkadaşları etrafında ilerliyordu. Lejyon üyeleri kralın ordusunun binlerce üyesi tarafından ufacık kalmıştı ve Thor hayatında ilk kez kendinden daha büyük bir şeyin parçası olduğunu hissediyordu.

Ayrıca, onu tetikleyen bir amaç da hissediyordu. Ona ihtiyaç duyulduğunu hissediyordu. Kendi halkı McCloudlar tarafından istila edilmişti ve onları kurtarmak, halkını korkunç bir kaderden kurtarmak ordusuna kalmıştı. Yaptıkları şeyin önemi canlı bir şey gibi üstüne çökmüştü. Bu da onu güçlü hissettiriyordu.

Thor tüm o adamların yanında kendisini güvende hissediyordu, ama bir yandan da endişeliydi: Bunlar gerçek

erkeklerden oluşan bir orduydu, ama bu da gerçek erkeklerden kurulu bir orduyla karşılaşacak oldukları anlamına geliyordu. Gerçek ve azılı savaşçılarla karşılaşacaklardı. Bu sefer, bir ölüm kalım meselesi söz konusuydu ve hayatında hiç karşılaşmadığı kadar önemli şeyler tehlikeydi. Atının üstünde ilerlerken, içgüdüsel bir hareketle eğildi ve güvendiği sapanıyla yeni kılıcının orada oluşu onu rahatlatmıştı. Gün sona erdiğinde, kılıcının kanla kaplı olup olmayacağını düşündü. Ya da yaralanıp yaralanmayacağını.

Orduları bir anda bir ağızdan bağırdı ve bir köşeyi dönüp istila edilmiş şehri ufukta ilk kez gördüklerinde sesleri atların toynak seslerini bile bastırdı. Şehrin üstünde kapkara dumanlar butlular oluşturmuştu. MacGil ordusu atlarını tekmeleyerek daha da hızlandı. Thor da atını daha sert tekmeledi, herkes kılıçlarını çekip silahlarını havaya kaldırırken ve ölümcül bir niyetle şehre ilerlerken onların hızına yetişmeye gayret etti.

Devasa ordu daha ufak gruplara ayrıldı; Thor'un grubunda on asker, lejyon üyeleri, arkadaşları ve tanımadığı birkaç kişi daha vardı. Önlerinde kralın ordusunun kıdemli komutanlarından, diğerlerinin Forg diye hitap ettiği, ince uzun ve kaslı, suratı suçlu izleriyle kaplı, kısa gri renkli saçlı ve karanlık, çökük gözleri olan bir adam vardı. Ordu ufak gruplara ayrılıyor, dört bir yana ilerliyordu.

"Bu grup beni izlesin!" diye bağırdı komutan asasıyla Thor ve diğerlerine ayrılarak peşinden gitmelerini işaret ederek.

Thor'un grubu emirlere uydu ve Forg'un peşinden ilerleyerek

ana ordudan daha da ayrılmaya koyuldu. Thor arkasına baktığında, grubunun diğerlerinden daha da uzaklaştığını, ordunun uzakta kalmaya başladığını gördü; tam nereye doğru gittiklerini düşünürken, Forg bağırdı:

“McCloud kanadında pozisyon alacağız!”

Thor ve diğerleri hızla ileri atılırken ve ana ordu artık görünmeyecek kadar geride kalırken endişeyle ve heyecanla birbirlerine baktılar.

Çok geçmeden, yeni bir bölgeye girdiler ve şehir tamamıyla gözden kayboldu. Thor tetikteydi, ama McCloud ordusundan hiçbir yönde iz yoktu.

Nihayet, Forg bir korulukta ufak bir tepenin önünde atını durdurdu. Diğerleri de arkasında durdular.

Thor ve diğerleri ona bakıp neden durduğunu merak ettiler.

“Misyonumuz şuradaki kale,” dedi Forg. “ala genç savaşçılar olduğunuzdan, sizi esas savaş bölgesinden uzak tutmak istedik. Ana ordumuz şehre dalıp McCloud ordusuyla yüzleşirken, sizler buradaki pozisyonunuzda kalaksınız. McCloud askerlerinin buraya gelmesi olası değil ve burada büyük ölçüde güvende olacaksınız. Kalenin etrafında pozisyon alın ve başka bir emir duyana dek buradan ayrılmayın. Haydi!”

Forg atını tekmeledi ve hızla tepeye çıkmaya koyuldu; Thor ve diğerleri de aynı şeyi yaparak peşinden gittiler. Ufak grup tozlu arazide ilerlerken etrafta bir toz bulutu oluştu ve Thor’un görebildiği kadarıyla etrafta kimsecikler yoktu. Esas hareketliliğin yaşanacağı yerden uzak kalmak onu hayal

kırıklığına uğratmıştı; neden onları bu kadar iyi koruyorlardı?

İlerledikçe, Thor daha da huzursuz hissetmeye başladı. Onu neyin huzursuz ettiğini anlayamamıştı, ama altıncı hissi ona bir terslik olduğunu söylüyordu.

Zirvesinde uzun ince be terk edilmiş bir kulenin olduğu ufak ve eski bir kalenin bulunduğu tepeye yaklaşırlarken, Thor'un içinden bir ses ardına bakmasını söyledi. Bunu yaptığında, Forg'u gördü. Onun yavaş yavaş grubun ardında kaldığına, gitgide daha uzaklaştığına şaşırdı. Thor onu izlerken, Forg döndü ve atını tekmeleyip hiçbir şey demeden dörtlale aksi yöne doğru ilerlemeye başladı.

Thor neler olup bittiğini anlayamamıştı. Neden Forg onları aniden terk etmişti? Arkasında Krohn kişnedi.

Thor tam neler olduğunu anlamaya başladığı anda tepenin zirvesine ve eski kaleye vardılar; oraya çıktıklarında karşılarında çorak bir bölgeden başka bir şey göreceklerini sanmıyorlardı.

Ama lejyon üyelerinden oluşan ufak grup atlarını birden durdurdu. Hepsi de karşısındaki manzaraya bakarken donakalmıştı.

Karşılarında McCloud ordusunun tamamı duruyordu.

Bir tuzağa düşmüşlerdi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Gwendolyn Hızla Kraliyet Sarayı'nın kıvrılarak ilerleyen sokaklarında, ardında Godfrey'i taşıyan Akorth ve Fulton'la birlikte yürüyor, sıradan halkın arasından bir yol açmaya çalışıyordu. En kısa zamanda şifacıya varmayı aklına koymuştu. Godfrey onca şey yaşadıktan sonra, bu şekilde ölemezdi. Godfrey'in öldüğünü duyan Gareth'in tatmin olmuş bir ifadeyle gülümsediğini gözlerinin önüne neredeyse getirebiliyordu ve bunun olmamasına kararlıydı. Sadece keşke kardeşini daha çabuk bulmuş olsaydı diye düşünüyordu.

Gwen bir köşeyi dönüp şehir meydanına telaşla girdiğinde, etraf daha da kalabalıklaştı ve başını kaldırınca hala bir kırıktan sallanan, ipin hala boynunu sıkıca kavradığı, herkesin görebilmesi için indirilmemiş olan Firth'ü gördü. İçgüdüsel bir hareketle başını çevirdi. Ağabeyinin ihanetini hatırlatan korkunç bir manzaraydı. Hangi yöne dönse, sanki ondan kaçamayacak gibiydi. Daha bir gün önce o sırada ipten sallanan Firth'le konuştuğunu düşünmek tuhaftı. Ölümün etrafını kuşattığını, ona da yaklaştığını düşünmeden edemedi.

Gwen ne kadar arkasını dönüp bir başka yoldan ilerlemek istese de, meydandan gitmenin daha kısa süreceğini biliyordu; korkularına yenik düşemezdi. Kendini doğrudan darağacının, karşısındaki asılmış cesedin yanından geçmeye zorladı. Bunu yaparken, kapkara cüppeli kraliyet infazcısının yoluna çıkışına

şaşırdı.

İlk önce, adamın onu da öldüreceğini sandı ama infazcı eğilip selam verdi.

“Leydim,” dedi mütevazı bir tavırla ve saygıyla başını eğerek. “Henüz cesedi ne yapacağımız konusunda bir kraliyet emri gelmedi. Ona düzgün bir cenaze töreni mi düzenleyeceğime, yoksa toplu yoksullar mezarına mı atacağıma dair bir emir verilmedi.”

Gwen bu işin ona yüklendiğine sinir olmuş bir halde durdu; Akorth ve Fulton da tam yanında durdular. Başını kaldırıp güneşe doğru gözlerini kıstı ve tam karşısında sallanan cesede baktı; tam yoluna devam edip adamı duymazdan gelecekti ki aklına bir şey geldi. Babası için adaletin yerini bulmasını istiyordu.

“Onu toplu mezara at,” dedi. “Nerede olduğunu da işaretleme. Özel gömme ayinlerini de yaptırma. Tarihi belgelerimizde isminin unutulmasını istiyorum.”

Adam itaatkâr bir tavırla başını önüne eğdi ve Gwen biraz olsun intikam aldığını hissetti. Ne de olsa, o adam babasını gerçekten de öldürmüş olan kişiydi. Şiddet gösterilerinden nefret ettiği halde, Firth için gözyaşı dökecek değildi. Artık babasının ruhunu eskisinden daha da güçlü bir biçimde yanında hissediyor, huzur bulduğunu düşünüyordu.

“Bir şey daha,” dedi infazcıyı durdurarak. “Cesedi şimdi aşağıya indir.”

“Şimdi mi, leydim?” dedi adam. “Ama kral süresiz olarak

asılması için emir verdi.”

Gwen başını salladı.

“Şimdi,” dedi yine. “Yeni emirleri böyle,” diye yalan söyledi.

İnfazcı yine başını eğdi ve cesedi indirmek için hızla uzaklaştı.

Gwen yine ufak bir intikam hissi duydu. Gareth’in gün boyunca penceresinden Firth’ün cesedini izlediğine emindi... Oradan indirilmesi onu öfkeli edecekti ve her şeyin her zaman planladığı gibi gitmeyeceğini hatırlatacaktı.

Gwen belirgin tiz bir ses duyduğunda tam gitmek üzereydi; durup arkasına baktı ve kışın tam tepesine tünemiş olan şahin Estopheles’i gördü. Elini gözlerine siper edip gözlerini güneşten koruyarak gözlerinin ona oyun oynamadığından emin olmak istedi. Estopheles yine bağırdı ve kanatlarını açıp kapattı.

Gwen şahinin babasının ruhunu taşıdığını hissedebiliyordu. Huzur bulamamış olan ruhu artık bulmaya bir adım daha yaklaşmıştı.

Birden aklına bir fikir daha geldi; ısıklık çağırıp kolunu havaya kaldırdı; Estopheles tünediği yerden aşağıya süzüldü ve Gwen’in bileğine kondu. Şahin ağırdı ve pençeleri Gwen’in tenine batıyordu.

“Thor’a git,” diye fısıldadı şahine. “Savaş alanında onu bul. Onu koru. GİT!” diye bağırdı kolunu kaldırıp.

Estopheles’in kanat çırparak, gökte giderek daha da yükseklerle uçuşunu izledi. Bunun işe yaraması için dua etti. Kuşla ilgili, özellikle de Thor’la arasındaki bağla ilgili gizemli bir şey vardı. Gwen her şeyin mümkün olabileceğini biliyordu.

Yoluna hızla devam etti, kıvrılarak ilerleyen sokaklardan şifacının kulübesine doğru ilerledi. Şehrin çıkışındaki birkaç kemerli kapıdan birinden geçtiler; Gwen elinden geldiğince hızla ilerliyor, Godfrey'in yardım bulana dek dayanabilmesi için dua ediyordu.

İkinci güneş de Kraliyet Sarayı'nın eteklerindeki ufak bir tepeye tırmanana dek gökte alçaldı ve şifacının kulübesi karşılarında belirdi. Basit, tek odalı, beyaz duvarları kilden inşa edilmiş, her iki tarafından ufak birer pencere bulunan, ön tarafından ufak ve kemerli meşeden bir kapı olan bir kulübeydi. Çatısından sarkan her renkte ve türde bitki kulübeyi süslüyordu. Ayrıca, kulübenin etrafındaki kocaman bir şifalı ot bahçesi, her renkte ve boyutta çiçekler de kulübe adeta bir seranın ortasına bırakılmış gibi bir görüntü oluşturunuyordu.

Gwen kapıya koşup birkaç kere vurdu. Kapı açıldı ve Gwen karşısında şifacının şaşkın suratını gördü.

Illepra. Tüm hayatı boyunca kraliyet ailesinin şifacısı olmuştu ve Gwen yürümeye başladığından beri onun hayatında bulunmuştu. Ama Illepra yine de genç kalmayı başarmıştı. Hatta Gwen'den bile yaşlı gözüküyordu. Cildi pırıl pırıl, canlı bir biçimde parıltıyor, güzel ifadeli yeşil gözlerini çevreliyordu ve ona 18 yaşından büyük bir görüntü vermiyordu. Gwen onun çok daha büyük olduğunu, görüntüsünün aldatıcı olduğunu biliyordu; Illepra'nın hayatında tanıdığı en zeki ve en yetenekli kişilerden biri olduğunu biliyordu.

Illepra'nın bakışları Godfrey'e kayar kaymaz neler olduğunu

anladı. Gözleri endişeyle açıldı ve durumun aciliyetini fark edince, merhabalaşmayı bir kenara bıraktı. Gwen'in yanından hızla Godfrey'e geçti ve eliyle alnını kontrol etti. Sonra da kaşlarını çatı.

"Onu içeri getirin," diye emretti iki adama. Sonra, telaşla "Elinizi çabuk tutun," dedi.

Illepra kulübesine girip kapıyı daha da açtı ve adamlar onun peşinden içeri daldılar. Gwen de peşlerinden gitti, alçak girişten eğilerek geçti ve kapıyı artlarından kapattı.

İçerisi loş olduğundan, gözleri karanlığa bir süre sonra alıştı; etrafı görebildiğinde kulübenin tıpkı küçüklüğündeki gibi görüldüğünü fark etti: Ufak, aydınlık, temiz ve her yanında çeşit çeşit bitkiler, şifalı otlar ve iksirler olan bir yerdi.

"Onu şuraya yatırın," diye emretti Illepra adamlara Gwen'in hiç duymadığı kadar ciddi bir sesle. "Şu köşedeki yatağa yatırın. Gömleğini ve ayakkabılarını çıkarın. Sonra da çıkın."

Akorth ve Fulton söylenenleri yaptılar. Tam hızla dışarı çıkarlarken, Gwen Akorth'un bileğini tuttu.

"Kapıda nöbet tuttun," dedi. "Godfrey'in peşinde her kim varsa, onu hala öldürmeyi deneyebilir. Ya da beni."

Akorth tamam der gibi başını salladı ve iki adam dışarı çıkıp kapıyı artlarından kapattılar.

"Ne süredir bu durumda?" diye sordu Illepra telaşla; Godfrey'in yanına eğilirken Gwen'e hiç bakmadı ve Godfrey'in bileğini, midesini ve boğazını kontrol etti.

"Dün gecedен beri," dedi Gwen.

“Dün gece mi!” dedi Illepra başını endişeyle sallayarak. Sessizce, surat iadesi daha da ciddileşir bir halde onu uzun süre muayene etti.

“Durum iyi değil,” dedi en sonunda. Avuçlarından birini yine alnına dayadı ve bu sefer gözlerini kapayarak uzunca bir süre nefes alıp verdi. Kulübeyi derin bir sessizlik kapladı ve Gwen zaman mevhumunu yitirmeye başladığını hissetti.

“Zehir,” diye fısıldadı Illepra en sonunda; Godfrey’in durumunu osmozla anlıyormuş gibi gözlerini hala açmamıştı.

Gwen her zaman onu bu yeteneğine hayranlık duymuştu; Illepra bir kere bile yanılmamıştı. Ordunun aldığından daha fazla canı kurtarmıştı. Gwen bunun öğrenilmiş mi, yoksa irsi olarak geçen bir yetenek mi olduğunu merak etti; Illepra’nın annesi ve büyükannesi de şifacıydı. Ama bir yandan da, Illepra hayatının her anını iksirleri ve şifa sanatlarını inceleyerek geçirmişti.

“Çok güçlü bir zehir,” dedi Illepra daha büyük bir kararlılıkla. “Nadiren gördüğüm bir şey. Çok da pahalı. Onu her kim öldürmeye çalışmışsa, ne yaptığını biliyormuş. Ölmemiş olması inanılmaz. Düşündüğümüzden çok daha güçlü olmalı.”

“Bu gücü babamdan aldı,” dedi Gwen. “Bir boğa gibi güçlüydü. Tüm MacGil kralları öyleydi.”

Illepra odanın karşısına geçip, tahta bir tezgâhın üstünde birkaç otu karıştırdı, bunları kesip öğüttü ve bir yandan da karışıma bir sıvı ekledi. Ortaya kıvamlı, yeşil renkli bir merhem çıktı; bunu avucuna doldurup hızla Godfrey’in yanına gitti ve ileri geri boğazına, kollarının altına ve alnına sürdü. Bunu yaptıktan

sonra, tekrar diğ er tarafa gidip bir bardak aldı ve biri kırmızı, biri kahverengi, bir de mor renkli birkaç sıvıyı içine d okt . Sıvılar karışırken, iksirden bir tıslama sesi çıktı ve köpükler oluştu. Bunu uzun tahta bir kaşıkla karıştırap, tekrar hızla Godfrey’in yanına gitti ve dudaklarına sürdü.

Godfrey hiç kıpırdamadı; Illepra başının altına uzanıp avucuyla kaldırdı ve sıvıyı zorla ağızına d okt . Sıvının büyük bir kısmı Godfrey’in yanaklarının iki tarafından d ok ld , ama birazı boğazından aşağı gitti.

Illepra sıvı ağızından ve çenesinden sildikten sonra, en sonunda doğırlup i  çekti.

“Yaşayacak mı?” dedi Gwen  aresizlik içinde.

“Yaşayabilir,” dedi Illepra ciddi bir ifadeyle. “Elimde her şeyi ona verdim, ama yeterli olmayacak. Hayatı kaderlerin elinde.”

“Ne yapabilirim?” diye sordu Gwen.

Illepra dönüp ona baktı.

“Onun için dua et. Gerçekten de uzun bir gece olacak.”

BEŞİNCİ BÖLÜM

Kendrick asla özgürlüğün, gerçek özgürlüğün nasıl bir şey olduğunu o güne dek deneyimlememişti. Zindanda esaret altında olduğu zaman hayata bakış açısını değiştirmişti. Artık her ufak şeyin keyfini çıkarıyordu... Güneşi hissetmeyi, saçlarındaki rüzgarı, sadece açık havada olmayı. Atının üstünde hızla yol alırken, altındaki toprağı hızla aştığını hissediyordu; yine zırhlara bürünmüş, silahlarını geri almış, asker dostlarının yanında giderken kendisini bir havan topundan fırlatılmış gibi, daha önceden asla deneyimlemediğı bir enerji hissediyordu.

Kendrick yakın arkadaşı Atme yanında dörtmala gidiyor, rüzgâra karşı eğiliyordu; kardeşleriyle savaşıma, savaşı kaçırmama fırsatına minnettardı ve yaşadığı şehri McCloudlar'dan kurtarmaya hazırdı... Bir de şehri istila ettikleri için onlara bir bedel ödetmeye. Kan dökmeye hazır bir biçimde ilerliyordu, ama ilerlerken bile öfkesinin esas hedefi McCloudlar değil de kardeşi Gareth olduğunu biliyordu. Onu mahkûm ettiği, babalarının ölümünden sorumlu tuttuğı, adamlarının önünde aldığı ve onu infaz etmek istediğı için asla affetmeyecekti. Kendrick Gareth'tan intikam almak istiyordu, ama bunu en azından o gün yapamayacağından öcünü McCloudlar'dan alacaktı.

Ama Kendrick Kraliyet Sarayı'na döndüğünde her şeyin çaresine bakacaktı. Kardeşini yerinden etmek ve kız kardeşi

Gwendolyn'i yeni hükümdar yapmak için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Yağmalanmış şehre yaklaştılar ve etrafı kaplamış olan iri ve kapkara bulutlar üstlerine gelirken Kendrick'in burun delikleri keskin bir dumanla doldu. Bir MacGil şehrini o şekilde görmek ona acı verdi. Babası hala hayatta olsaydı, o olaylar asla meydana gelmezdi; Gareth onun yerine geçmemiş olsaydı da meydana gelmezdi. Olanlar utanç vericiydi; MacGillerin ve Gümüş'ün onuruna sürülen bir lekeydi. Kendrick o insanları kurtarmak için geç kalmadığını, McCloudların uzun süredir orada olmadığını ve çok sayıda kişinin yaralanmadığını ve ya öldürülmediğini umdu.

Atını daha da sert tekmeledi, hızla yol almakta olan ve bir arı sürüsünü andıran diğerlerinin önüne geçip şehrin açık kapılarına ilerledi. Hep birlikte ileri atıldılar; Kendrick kılıcını çekmiş, şehre girerlerken çok sayıda düşman McCloudlarla karşılaşmaya hazırlanmıştı. Etrafındaki diğer adamlar gibi o da canhıraş bir çığlık attı ve darbe almaya hazırlandı.

Ancak şehri kapılarından tozlu meydana girdiğinde, gördüğü manzara onu afallattı: Hiçbir şey yoktu. Etrafta sadece bir istiladan geriye kalmış olan işaretler vardı: yıkım, yangınlar, yağmalanmış evler, istiflenmiş cesetler, yerlerde sürünen kadınlar. Hayvanlar öldürülmüş, duvarlar kan revan olmuştu. Bir katliam yaşanmıştı. McCloudlar bu masum insanları katletmişlerdi. Bunu düşünmek bile Kendrick'in midesini bulandırdı. Bunu yapanlar ödleklardi.

Ama atının üstünde ilerlemekte olan Kendrick'i asıl afallatan

şey, etrafta bir tane bile McCloud olmamasıydı. Buna bir anlam veremiyordu. Adeta tüm ordu onların geleceğini biliyormuş gibi oradan gitmişti. Etrafta hala ateşler tanıyordu ve bunların kasıtlı olarak yakıldıkları belliydi.

Kendrick o anda tüm bunların bir tuzak olduğunu anlamaya başladı. McCloudların MacGil ordusunu oraya çekmek istediğini anladı.

Ama niye?

Kendrick aniden arkasına döndü, etrafına bakındı ve çaresizlik içinde adamlarının eksik olup olmadığını, birliklerden bazılarının bir başka alana çekilip çekilmediğini anlamaya çalıştı. Zihni yeni bir farkındalıkla doluyordu; adamlarından oluşan bir gurubu kuşatmak, onları tuzağa düşürmek için tüm bunların ayarlandığını hissediyordu. Dört bir yana bakıp kimlerin orada olmadığını anlamaya çalıştı.

Sonra, durumun farkında vardı. Tek bir kişi eksikti. Sağ kolu. Thor.

ALTINCI BÖLÜM

Thor tepede atının üstünde bir grup Lejyon askeri ve Krohn'la birlikte dururken, karşısındaki şok edici manzaraya baktı: Görebildiği mesafeye kadar, atlarının sırtında, kocaman ve etrafa yayılmış McCloud birlikleri onları bekliyordu. Tuzağa düşmüşlerdi. Forg onları kasten oraya getirmiş ve ihanet etmiş olmalıydı. Ama niye?

Thor yutkundu ve hiç kuşkusuz sonlarını getirecek manzaraya baktı.

McCloud ordusu aniden saldırıya geçerken müthiş bir savaş çığılı koptu. Sadece birkaç yüz metre ileridelerdi ve hızla yaklaşıyorlardı. Thor arkasına baktı, ama görebildiği kadar destek birlikleri yoktu. Tamamıyla yalnız kalmışlardı.

Thor o ufak tepede, terk edilmiş kalenin yanında dayanmaktan başka çareleri olmadığını biliyordu. Şansları hiç yoktu ve kazanmaları imkânsızdı. Ama ölecekse, bunu cesurca yapacak, düşmanla bir erkek gibi yüzleşecekti. Lejyon ona bu kadarını öğretmişti. Kaçmak bir seçenek değildi; Thor kendini ölüme hazırladı.

Dönüp arkadaşlarının suratına bakınca, onların da korkudan kireç gibi kesilmiş olduğunu fark etti; gözlerinde ölümü gördü. Ama askerler tıpkı kendilerinden beklenildiği gibi cesaretlerini yitirmediler. Atları yeri eşelediği, ya da kaçmak için döndüğü halde, hiçbiri kılını daha kıpırdatmadı. Lejyon artık tek bir

birlikti. Arkadaştan öteydiler: Yüzler onları kardeşlerden oluşan bir ekibe dönüştürmüştü. Hiçbiri bir diğerini terk etmezdi. Hepsi yemin etmişti ve onurları tehlikedeydi. Lejyon için onur kandan daha kutsaldı.

“Beyler, sanırım bizi bir savaş bekliyor,” dedi Reece ağır ağır elini uzatıp kılıcını çekerken.

Thor uzanıp sapanını çekti; düşman askerli onlara ulaşmadan önce, mümkün olduğunca fazla adamı öldürmek istiyordu. O’Connor ufak mızrağını, Elden’sa uzun mızrağını çekti; Conval fırlatmak üzere bir çekiç çekti, Conven da bir kazmayı havaya kaldırdı. Thor’un tanımadığı, Lejyon’un diğer genç askerleri kılıçlarını çekip kalkanlarını kaldırdılar. Havadaki korkuyu hissedebiliyordu; at toynaklarının sesleri yaklaşırken, McCloudların çığlıkları üstlerine düşecek bir şimşekmiş gibi ta göklere yükselirken de bunu hissedebiliyordu. Thor bir stratejiye ihtiyaç duyduklarını biliyordu, ama Bunun ne olduğuna dair bir fikri yoktu.

Thor’un yanındaki Krohn hırladı. Thor onun korkusuzluğundan ilham aldı: Krohn asla korkudan cıyıklamaz, asla geriye bakmazdı. O sırada, ensesindeki tüyler diken diken olmuştu ve adeta orduyla tek başına savaşacakmış gibi ağır ağır öne yürüyordu. Thor Krohn’da gerçek bir savaş arkadaşı bulduğunu biliyordu.

“Sence diğerleri bizi desteklemek için gelirler mi?” dedi O’Connor.

“Zamanında buraya varamazlar,” dedi Elden. “Forg

tarafından tuzağa düşürüldük.”

“Ama neden?” diye sordu Reece.

“Bilmiyorum,” dedi Thor atının üstünde öne çıkarken, “ama içimde Bunun benimle ilgili olduğuna dair kötü bir his var. Sanırım, birisi ölmemi istiyor”.

Thor diğerlerinin dönüp ona baktığını hissetti.

“Neden?” dedi Reece.

Thor omuzlarını silkti. Bilmiyordu, ama bunun kraliyet Sarayı’nda olup bitenlerle, MacGil’in suikastıyla ilgili olduğunu hissediyordu. Muhtemelen, ölmesini isteyen kişi Gareth’ti. Belki de Thor’u bir tehdit olarak algılıyordu.

Thor savaş arkadaşlarının hayatını tehlikeye attığı için çok kötü hissediyordu, ama o sırada yapabileceği bir şey yoktu. Yapabileceği tek şey onları savunmaktı.

Thor’un canına tak etti. Çılgılık atıp atını tekmeledi ve diğerlerinden önce nörtdala saldırıya geçti. Ordusunu ve ölümü öylece bekleyemezdi. İlk darbeleri kendisi alacak, belki asker arkadaşlarını bu sayede koruyabilecek ve kaçmaya karar verdikleri takdirde bunu yapmalarına fırsat verecekti. Ölümle karşılaşacaksa, bunu korkusuzca, şerefiyle yapacaktı.

İçinden korkudan titreyen ama bunu belli etmeyen Thor nörtdala diğerlerinden daha da uzaklaştı ve üstlerine gelen düşman ordusuna doğru tepeden aşağı inmeye koyuldu. Yanındaki Krohn da koşuyor, bir saniye geride kalmıyordu.

Lejyon’daki dostları ona yetişmeye çalışırken, Thor arkasında bir çılgılık koptuğunu duydu. Ordu yirmi metre geriden dörtnala

gelirken, bir savaş ılığı atmıştı. Thor nde kaldı, ama diğerlerinin arkadan geliyor olması onu yine de rahatlatmıştı.

Thor'un karşısındaki McCloud ordusundan sıyrılan ve belki elli kişiden oluşan bir savaşçı birliği Thor'a saldırıya geçmek üzere ne akın etti. Yüz metre kadar ilerideydiler ve hızla ona yaklaşıyorlardı; Thor sapanını çekti, bir taş yerleştirdi ve fırlattı. En baştaki, gümüş bir göğüs zırhlı olan savaşçıyı hedef aldı ve kusursuz bir biçimde isabet ettirdi. Adamı zırhının plakalarının arasından boğazının dibinden vurdu; savaşçı atından kaydı ve diğerlerinin önüne düştü.

Savaşçı düşerken atı da düşünce, arkalarında düzinelerce at birikti ve üstlerindeki askerleri yüz üstü hızla yere fırlattı.

Düşman askerleri bir tepki veremedi, Thor sapanına bir taş daha yerleştirip çekti ve fırlattı. Bir kez daha nişanı hedefini buldu ve ndeki savaşçılardan birini kaldırmış olduğu yüz zırhının arasından şakağından vurdu; savaşçı atından yana kayıp birkaç savaşçıya daha çarpıp, onları dominolar gibi yere devirdi.

Thor dörtnala giderken, başının üstünden önce bir mızrak, sonra ufak bir mızrak, bunların ardından da bir eki ve balta uçtu; Lejyon'daki kardeşlerinin ona destek verdiğini anladı. Arkadaşları da hedeflerini ıskalamadılar; silahları McCloud askerlerine ölümcül bir kesinlikle isabet etti ve birkaçı atlarından düşüp diğerlerine çarparak onları da devirdi.

Thor bazılarını dorudan vurarak ama birçoğunu düşen atlarla haklayarak düzinelerce McCloud askerini çoktan yere devirdiklerini gördüğüne çok sevindi. ne akın etmiş olan elli

kişilik düşman birliği artık yerde, büyük toz bulutlarının arasında yatıyordu.

Ama McCloud ordusu güçlüydü ve saldırıya geçme sırası onlara gelmişti. Thor onlara otuz metre kadar yaklaştığında, bazıları silahlarını fırlattılar. Bir çekiç tam suratına doğru uçarken, Thor son anda bundan eğilerek kurtuldu ve demir balta bir santim yanından, kulağının dibinden vın diye geçti. Bunun hemen ardından gelen ve ucu zırhının dışını sıyıran ve onu kıl payı yaralamayan bir mızraktan da diğer tarafa eğilerek kaçtı. Suratına doğru bir balta gelince, Thor kalkanını kaldırıp bunu engelledi. Balta zırhına saplandı; Thor uzanıp bunu çıkardı ve ona fırlatan kişiye savu7rdı. Hedefi yerini buldu ve adamın göğsüne saplanıp zincir zırhını geldi; adam bir çığlık attı ve atının üstüne yığılarak öldü.

Thor saldırmaya devam etti. Doğrudan ordunun en kalabalık yerine, ölüme hazır bir biçimde bir asker denizinin ortasına daldı. Haykırıp kılıcını kaldırdı, müthiş bir savaş çığlığı attı; arkasındaki kardeşleri de aynı şeyi yaptılar.

Muazzam bir ses çıkaran silahların buluşmasıyla darbe de geldi. İri yarı, heybetli bir savaşçı iki eliyle birden bir balta kaldırdı ve Thor'un kafasına indirdi. Thor yana kayınca, balta başının yanından geçti ve atıyla ilerlerken ona saldıran askerin karnına saplandı; adam bir çığlık atıp atının üstüne yığıldı. Savaşçı düşerken baltayı da düşürdü ve balta kişneyip yeri eşeleyen ve sürücüsünü birkaç diğer askerin üstüne fırlatan bir McCloud atına isabet etti.

Thor sağa doğru, yüzlerce McCloud askerinin arasına dalıp saldırmaya devam etti; düşmanların arasından kendisine bir yol açarken, askerler birbiri ardına ona kılıçlarıyla, baltalarıyla ve topuzlarıyla saldırdılar; Thor hepsini ya kalkanıyla savuşturdu, ya da eğildi, kılıcını savurdu; yana kayıp aralarından geçti ve dörtnala ilerlemeye devam etti. Düşman askerleri için fazla hızlı ve çevikti; kimse bunu beklemiyordu. Büyük bir ordu olarak onu durduracak kadar hızlı hareket edemiyorlardı.

Thor'un etrafında metal silahlar büyük bir gümbürtüyle birbirine çarpıyor, dört bir yandan üstüne darbeler yağıyordu. Bunların her birini kalkanıyla ve kılıcıyla savuşurdu. Ama hepsini durduramazdı. Bir kılıç omzunu sıyrınca, acı içinde bağırdı ve kanlar akmaya başladı. Neyse ki, yarası derin değildi ve onu savaşmaktan alıkoymadı. Saldırmaya devam etti.

Her iki eliyle birden savaşan Thor'un etrafı McCloud askerleriyle sarıldı ve çok geçmeden diğer Lejyon askerleri de gruba katılınca darbeler hafiflemeye başladı. Kılıçlar kalkanlara inerken, mızraklar atları yaralarken, uzun mızraklar zırhları delerken ve herkes dört bir yandan savaşırken, McCloud adamlarıyla Lejyon gençlerinin oluşturduğu grup daha da büyüdü. Her iki taraftan da çığlıklar yükseldi.

Lejyon on kişilik, kocaman ve ağır ilerleyen bir ordunun ortasında savaşan ufak ve çevik bir savaş gücü olarak bir avantaja sahipti. Bir darboğaza gelindi ve McCloud askerlerinin hepsi bir anda onlara ulaşamadı; Thor kendini tek seferde iki, üç adamla savaşır buldu, daha fazlasıyla değil. Ardındaki kardeşleri onun

arkadan saldırıya uğramasını engellediler.

Bir savaşçı Thor'u gafil avlayıp elindeki döveni doğrudan Thor'un kafasına fırlatınca, Krohn hırlayıp öne atıldı. Krohn yükseğe sıçradı ve adamın bileğinin üstüne kondu; savaşçının bileğini koparınca, her yere kan fışkırmaya başladı ve döven Thor'un kafatasına zarar veremedi. Asker yön değiştirmek zorunda kaldı.

Thor savaşırken, her yönden gelen askerlere kılıç sallayıp onları savuştururken, var gücüyle kendisini savunmaya, saldırmaya, kardeşlerini ve kendini kollamaya çalışmak için uğraşırken, her şey bir rüya gibiydi. İçinden uzun Eğitim günlerini, her yönden ve her türlü durumda saldırıya uğradığı anları düşündü. Bunlar bazı açılardan ona doğal geliyordu. Onu iyi eğitmişlerdi ve bu işi başarabileceğini hissetmişti. Her zaman korkuyordu, ama bunu da kontrol edebileceğini hissediyordu.

Thor dur durak bilmeden savaşmaya devam ederken, kolları ağırlaşırken ve omuzları yorulurken, Kolk'un sözleri kulaklarında çınladı:

Düşmanın asla senin kurallarına göre savaşmaz. Kendi kurallarına göre savaşır. Senin için savaş, bir başkası için savaşmak demektir.

Thor iki eliyle çivili bir zinciri kaldırmış, Reece'in başının arkasına sallayan iri yarı, kısa boylu bir savaşçı gördü. Reece Bunun farkında değildi; bir saniye sonra ölecekti.

Thor atından atladı, havada sıçradı ve savaşçıyı çivili zinciri savurmadan önce yakaladı. İkisi birlikte atlarının üstünden uçup

bir toz bulunun arasından sert bir biçimde yere düştüler; atlar çotanaklarıyla etrafını döverken, Thor uzun süre afallamış bir halde yuvarlandı. Yerdeki savaşçıyla boğuştu ve adam Thor'un gözlerini çıkarmak üzere başparmaklarını havaya kaldırdığında, Thor aniden tiz bir çığlık duydu. Sonra, Estopheles'in pike yaptığını ve adam ona zarar veremedi önce gözlerini oyduğunu gördü. Adam çığlıklar içinde gözlerini tuttu; Thor'sa ona sert bir dirsek atıp üstünden geriye fırlattı.

Thor henüz bu başarısına sevinemedi, böğründe sert bir tekme hissetti ve sırt üstü geriye uçtu. Başını kaldırınca, bir savaşçının iki elle tutulan bir savaş çekicini kaldırdığını ve göğsüne indirmek üzere olduğunu gördü.

Yana kayd ve çekik vın diye yanından geçip ta kabzasına kadar toprağa gömüldü. Thor çekik ona isabet etseydi öleceğini fark etti.

Krohn öne atılarak adamın üstüne çullandı ve sivri dişlerini adamın dirseğine geçirdi; asker uzanıp tekrar tekrar Krohn'a yumruklar indirdi. Ama Krohn en sonunda adamın kolunu koparana dek saldırmaya ve hırlamaya devam etti. Asker cıyaklayıp yere düştü.

Bir asker öne çıktı ve kılıcını Krohn'a savurdu; ama Thor kalkıyla yuvarlanıp darbeyi savuşturdu ve tüm bedeni metale çarpan kılıç yüzünden zangırdarken Krohn'un hayatını kurtardı. Ama Thor savunmasız bir biçimde yere diz çökmüş vaziyetteyken, bir başka savaşçı atıyla ona saldırdı, üstünden geçti ve ilk olarak onu yüz üstü yere serdikten sonra, Thor atın

toynaklarının bedenindeki tüm kemikleri kırdığını hissetti.

Birkaç McCloud askeri atından atlayıp Thor'un etrafını çevirip ona yaklaştı.

Thor kötü bir durumda olduğunu fark etti; o sırada yeniden atının üstünde olmak in her şeyini verebilirdi. Yerde başı acıdan zonklar halde yatarken, gözünün ucuyla diğer Lejyon askerlerinin savaştığını, ancak kötü durumda olduklarını gördü. Tanımadığı lejyon gençlerinden biri tiz bir çığlık attı ve Thor gencin göğsünü delip geçen bir kılıç darbesi yüzünden cansız bir halde yere devrildiğini gördü.

Thor'un tanımadığı bir başka genç Lejyon askerinin yardımına koştu, saldırganı bir mızrak darbesiyle öldürdü; ama bu arada, bir McCloud ona arkadan saldırarak boynuna bir hançer sapladı. Genç asker çığlık atarak atından düşüp öldü.

Thor arkasına bakınca, yarım düzine kadar askerin üstüne hücum ettiğini gördü. Askerlerden biri bir kılıcı havaya kaldırıp suratına indirdi; Thor kolunu kaldırıp bu darbeyi de kalkanyla savuşturdu ve metalin çınlaması kulaklarında yankılandı. Ancak bir başka savaşçı çizmesini kaldırdığı gibi Thor'un kalkanını elinden tekmeledi.

Üçüncü bir düşman askeri Thor'un bileğine basıp elini yere mıhladı.

Dördüncü bir saldırgan öne çıktı ve elindeki mızrağı kaldırıp Thor'un göğsüne saplamaya hazırlandı.

Thor müthiş bir hırlama sesi duydu; Krohn askerin üstüne atlayarak onu geriye savurdu ve yere bastırdı. Ama askerlerden

biri bir sopayla öne çıktı ve sopayı öylesine ser bir biçimde Krohn'a savurdu ki, Krohn bir cıyaklamayla devrilip baygın halde sırt üstü devrildi.

Bir başka asker öne çıkıp Thor'un başına dikilerek üç uçlu bir mızrağı havaya kaldırdı. Kaşlarını çatıp ona baktı; bu sefer onu durduracak kimse yoktu. Mızrağım doğrudan Thor'un suratına indirmeye hazırlandı ve Thor yere mıhlанmış vaziyette çaresizlik içinde orada yatarken en sonunda hayatının sonuna geldiğini hissetti.

YEDİNCİ BÖLÜM

Gwen yanında Illepra'yla birlikte boğucu kulübede Godfrey'in yanına eğildi ve artık duruma daha fazla tahammül edemedi. Kardeşinin inlemelerini saatlerdir dinliyor, Illepra'nın suratının giderek daha kasvetli bir hal almasını izliyordu ve kardeşinin öleceği kesin gibiydi. Orada öylece oturmak onu son derece çaresiz hissettiriyordu. Bir şeyler yapması gerektiğini hissediyordu. Herhangi bir şey.

Sadece Godfrey konusunda suçluluk ve endişe hissetmiyordu, Thor için de daha fazlasını hissediyordu. Onun son sürat savaşa girdiği ve ölmek üzere Gareth tarafından bir tuzağa yollandığı düşüncesini gözlerinin önünden atamıyordu. Thor'a da bir şekilde yardım etmesi gerekiyordu. Orada öylece oturarak çıldırmak üzereydi.

Gwen aniden ayağa fırladı ve kulübenin diğer tarafına koştu. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu Illepra sesi dua etmekten çatlamış bir halde.

Gwen ona döndü.

"Döneceğim," dedi. "Denemem gereken bir şey var".

Kapıyı açtığı gibi günışığına fırladı ve gözlerini kırıştırtarak karşısındaki manzaraya baktı. Akorth ve Fulton hala beklenildiği orada nöbet tutuyorlardı; onu görünce ikisi de ayağa fırladı ve endişeli ifadelerle ona baktılar.

"Yaşayacak mı?" diye sordu Akorth.

“Bilmiyorum,” dedi Gwen. “Burada bekleyin. Nöbet tutun.”

“Siz nereye gidiyorsunuz?” diye sordu Fulton.

Gwen kan kırmızı göğre bakarken, havada mistik bir şey hissederken aklına bir şey gelmişti. Ona yardım edebilecek tek bir adam vardı.

Argon.

Gwen’in güvenebileceği, Thor’un sevdiği, babasına sadık kalan ve ona bir şekilde yardım etme gücüne sahip tek bir kişi varsa, o da Argon’dur.

“Özel birisini aramam gerek,” dedi.

Arkasını döndü ve hızla ovalara yöneldi; yavaş yavaş daha da hızlandı, koşmaya başladı ve Argon’un kulübesine giden yolu izledi.

Senelerdir, çocukluğundan beri oraya gitmemişti, ama onun o tenha ve sarp ovaların tepesinde yaşadığını hatırlıyordu. Koştukça koştu ve arazi daha da tenhalaşır rüzgârlı hale geldikçe, çimlerin yerini çakıl taşlarına, sonra da kayalıklara bıraktıkça soluklanmaya bile fırsat bulamadı. Rüzgâr uğulduyordu ve ilerlerken etraf ürktücü bir hal almıştı; bir yıldızın yüzeyinde yürüyormuş gibi hissetti.

En sonunda, nefes nefese Argon’un kulübesine vardı ve kapıyı yumrukladı. Kullanabileceği bir kapı kolu yoktu, ama onun kulübesine geldiğini biliyordu.

“Argon!” diye bağırdı. “Benim! MacGil’in kızı! Beni içeri al! Sana emrediyorum!”

Kapıyı yumruklamaya devam etti, aldığı tek yanıt uğuldayan

rüzgârdı.

Nihayet, bitkin bir halde, eskisinden de büyük bir çaresizlik içinde gözyaşlarına boğuldu. İçi boşalmış, yardım isteyebileceği hiç kimse kalmamış gibi hissetti.

Güneş gökte daha da derinlere batarken, kan kırmızısı rengi yerini alacakaranlığa bırakırken, Gwen geri döndü ve tepeden aşağı yürümeye koyuldu. Yürürken gözyaşlarını siliyor, umutsuz bir halde nereye gideceğini düşünüyordu.

“Lütfen, baba,” dedi Yüksek sesle gözlerini yumarak. “Bana bir işaret ver. Nereye gideceğimi göster. Ne yapacağımı göster. Lütfen, oğlunun bugün ölmesine izin verme. Lütfen, Thor’un ölmesine izin verme. Beni seviyorsan, bana yanıt ver”.

Gwen ses çıkarmadan yürürken rüzgârın sesini dinliyordu ki, bir anda aklına bir şey geldi.

Göl. Hüzün Gölü.

Tabii. Göl, insanların ölümcül bir hastalığa yakalanan kişiler için dua etmeye gittikleri yerd. Kızıl Orman’ın orta yerinde, etrafı ta göğe kadar uzanan yüksek mi yüksek ağaçlarla çevrili, el değmemiş ufak bir göldü. Kutsal bir yer olarak kabul edilirdi.

Bana yanıt verdiğin için teşekkür ederim, baba, diye düşündü Gwen.

Artık onu daha da fazla yanında hissediyordu; birden koşmaya, hızla üzüntüsünü dinleyecek olan Kızıl Orman’daki göle doğru ilerlemeye başladı.

Gwen Hüzün Gölü'nün kenarına diz çöktü, ellerini suyu bir yüzük gibi çevirmiş olan kırmızı renkli yumuşak çama dayadı ve yükselmekte olan ayın yansıdığı, hayatında gördüğü en durgun suya baktı. Muhteşem bir dolunaydı, hayatında gördüğü en büyük dolunaydı ve ikinci Güneş batarken, ay yükseliyor, hem günbatımını, hem de ay ışığını Halka'nın üstüne yansıtıyordu. Güneş ve ay gölde karşılıklı olarak parıldıyordu; Gwen bu manzara karşısında günün o vaktinde oradaki kutsallığı hissetti. Biri biterken ve diğeri başlarken, ikisinin arasında açılmış bir pencereydi; günün o kutsal vaktin de ve o kutsal yerde her şey mümkündü.

Gwen diz çökmüş halde tüm benliğiyle ağladı ve dua etti. Son birkaç günün olayları ona çok ağır gelmişti ve o anda içinden geçen her şeyi söylüyordu. Kardeşi için, ama daha da çok Thor için dua etti. O gece, her ikisini de kaybedip etrafında bir tek Gareth'ın kalacağı düşüncesine katlanamıyordu. Bir barbarla evlenmesi için orada yollanacak olacağın düşünmeye tahammül edemiyordu. Tüm dünyasının etrafında yerle bir olduğunu hissediyor, yanıtları bulmaya ihtiyaç duyuyordu. Dahası, umuda ihtiyacı vardı.

Yaşadığı krallıkta, Göller Tanrısına, ya da Ormanlar Tanrısına, Dağlar Tanrısına veya Rüzgâr Tanrısına dua eden birçok insan vardı, ama Gwen asla hiçbirine inanmamıştı. O da

Thor gibi krallıktaki o eski inançları reddeden birkaç kişiden biriydi ve tek bir Tanrı'ya, tüm evreni kontrol eden tek bir varlığa inanmak gibi radikal bir yolu izliyordu. O sırada dua ettiği de bu tanrıydı.

Lütfen, Tanrım, diye yalvardı. Thor'u bana geri getir. Savaşta güvende olmasını sağla. Girdiği tuzaktan kurtulmasına izin ver. Lütfen, Godfrey'in yaşamasına izin ver. Lütfen, beni koru... Buradan götürülüp o vahşi adamla evlendirilmeme izin verme. Her şeyi yaparım. Bana bir işaret ver yeter. Benden ne istediğini göster.

Gwen uzunca bir süre orada diz çöktü, rüzgârın Kızıl Orman'ın sonu görünmeyen yüksek çam ağaçlarının arasında uğuldayışından başka bir şey duymadı; başının üstünde sallanan, iğneleri suya düşen dallarının hafif çıtırtısını dinledi.

“Ne için dua ettiğine dikkat et,” dedi bir birisi.

İrkilerek hızla arkasına döndü ve biraz ötesinde birisini görünce şok geçirdi. Korkması gerekirdi, ama sesi hemen tanıdı... Eski, ağaçlardan, dünyanın kendisinden daha yaşlı bir sestti; sesin kime ait olduğunu fark edince içi heyecanla doldu.

Arkasına bakınca onu beyaz cüppesi ve başlığıyla, adeta ruhunu okuyormuş gibi gözüken şeffaf gözleriyle orada dururken gördü. Elindeki asası gün batımında ve ay ışığında parlıyordu.

Argon.

Gwen ayağa kalkıp karşısına geçti.

“Seni aradım,” dedi. “Kulübene gittim. Kapıyı çaldığımı duydun mu?”

“Her şeyi duyuyorum,” dedi Argon gizemli bir tavırla.

Gwen durup bunun ne anlama geldiğini düşündü. Argon’un suratı ifadeden yoksundu.

“Bana ne yapmam gerektiğini söyle,” dedi Gwen. “Her şeyi yaparım. Lütfen, Thor’un ölmesine izin verme. Ölmesine izin veremezsin!”

Gwen öne çıkıp, yalvararak Argon’un bileğine yapıştı. Ama ona dokunduğu anda, Argon’un bileğinden ellerine kavurucu bir sıcaklık yayıldı ve bu enerjiye dayanamayarak ellerini geri çekti.

Argon iç çekti, arkasını döndü ve göle doğru birkaç adım attı. Orada durup göle bakarken, gözleri ışığı yansıttı.

Gwen yanına gitti ve Argon konuşmaya hazır olana dek uzunca bir süre bekledi.

“Kaderi değiştirmek imkânsız değil,” dedi Argon. “Ama bunu isteyen kişi için bedeli çok ağır olur. Bir hayatı kurtarmak istiyorsun. Bu, çok asil bir davranış. Ama iki hayatı birden kurtaramazsın. Seçim yapman gerek”.

Dönüp ona baktı.

“Bu gece, Thor mu, yoksa kardeşin mi yaşasın isterdin? Birinin ölmesi gerek. Kaderde böyle yazılı”.

Gwen bu soru karşısında dehşete kapıldı.

“Ne tür bir seçim bu?” dedi. “Biri seçerek, diğerini ölüme mahkûm etmiş oluyorum”.

“Hayır, bu Doğru değil,” diye yanıt verdi Argon. “Her ikisinin de ölmesi gerekiyor. Üzgünüm. Ama kaderleri böyle”.

Gwen midesine bir hançer saplanmış gibi hissetti. Her ikisinin

de mi ölmesi gerekiyordu? Bunu düşünmek çok korkunçtu. Kader gerçekten de o kadar acımasız olabilir miydi?"

"Birini diğerine tercih edemem," dedi en sonunda cılız bire sesle. "Thor'a karşı beslediğim sevgi tabii ki daha büyük. Ama Godfrey etimden ve kanımdan. Birinin diğeri yüzünden öleceği fikrine katlanamam. İkisinin de bunu isteyeceği sanmam".

"O halde, ikisi de ölecek," dedi Argon.

Gwen büyük bir paniğe kapıldı.

"Bekle!" diye bağırdı Argon gitmeye hazırlanırken.

Argon dönüp ona baktı.

"Yan ben?" dedi Gwen. "Onların yerine ölürsem? Mümkün mü? O zaman her ikisi hayata kalır da ben ölür müyüm?"

Argon çok uzunca bir süre, adeta içini okurmuş gibi ona baktı.

"Kalbin tertemiz," dedi. "MacGillerin ne temiz kalpli üyesisin. Baban seni doğru seçmiş. Evet, Doğru seçmiş..."

Argon Gwen'in gözlerinin içine bakmaya devam ederken konuşmayı kesti. Gwen huzursuz oldu, ama bakışlarını başka yöne çevirmeye cesaret edemedi.

"Seçimin yüzünden, bu geceki fedakârlığın yüzünden, kaderler seni duydu," dedi Argon. "Thor bu gece kurtulacak. Kardeşin de öyle. Sen de hayatta kalacaksın. Ama hayatının ufak bir parçasının alınması gerek. Unutma, her zaman bir bedel vardır. Her ikisinin hayatına karşılık olarak kısmi bir ölüm yaşayacaksın".

"Bu ne anlama geliyor?" dedi Gwen korkuyla.

"Her şeyin bir bedeli, vardır," dedi Argon. "Bir seçeneğin var.

Bunu ödememeyi mi tercih edersin?”

Gwen cesaretini topladı.

“Thor için her şeyi yaparım,” dedi. “Ailem için de”.

Argon’un bakışları onu delip geçti.

“Thor muhteşem bir kadere sahip,” dedi Argon. “Ama kader değişebilir. Yazgımız yıldızlarda. Ama aynı zamanda Tanrı tarafından da kontrol ediliyor. Tanrı yazgıyı değiştirebilir. Thor’un bu gece ölmesi gerekiyordu. Sırf senin sayende hayatta kalacak. O bedeli sen ödeyeceksin. Bu bedel de yüksek olacak”.

Gwen daha fazlasını bilmek istiyordu; Argon’a yaklaşmaya çalıştı, ama tam bunu yaptığında, gözlerinin önünde aniden parlak bir ışık parladı ve Argon gözden kayboldu.

Gwen hızla arkasına döndü, her yönde onu aradı, ama Argon hiçbir yerde yoktu.

Gwen en sonunda dönüp göle baktı; göl adeta o gece orada hiçbir şey olmamış gibi dingin mi dingindi. Kendi aksini gördü; öylesine uzaklarda gözüküüyordu ki. İçim minnetle, en sonunda da bir huzur hissiyle doldu. Ama kendi geleceği için dehşet hissetmekten de alıkoyamadı kendini. Bunu aklından ne kadar atmak istese de düşünmeden edemedi: Thor’un hayatına karşılık olarak ne tür bir bedel ödeyecekti?

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Thor savaş alanının ortasında, McCloud askerleri tarafından yere mihlanmış, çaresizlik içinde yatıyor, savaşın gürültüsünü, atların kişnemelerini, dört bir yanındaki adamların öldüğünü duyuyordu. Batmakta olan Güneş ve yükselmekte olan, hayatındaki gördüğü en büyük dolunay birden iri kıyım, öne çıkan bir asker tarafından örtüldü; asker üççatallı mızrağını havaya kaldırdı ve üstüne indirmeye hazırlandı. Thor sonun geldiğini anladı.

Gözlerini yumdu ve ölmeye hazırlandı. Korkmuyordu. Sadece pişmanlık hissediyordu. Hayatta kalabilmek için daha fazla zamanı olmasını istiyordu; kim olduğunu keşfetmek, kaderinin ne olduğunu öğrenmek, en çok da Gwen'le birlikte olabilmek için daha fazla vakti olmasını istiyordu.

Thor bu şekilde ölmenin adil olmadığını hissetti. Orada olmazdı. O şekilde olmazdı. O gün olmazdı. Henüz vakti gelmemişti. Bunu hissedebiliyordu. Henüz hazır değildi.

Aniden, içini bir his kapladığını fark etti: hayatında hiç hissetmediği bir şiddet ve gücü. Tün bedeni titredi ve ayak tabanlarından bacaklarına, gövdesi ve kollarına, sonra da parmak uçlarına kadar yepyeni bir hissin yükseldiğini hissetti; parmak uçları artık anlam bile veremediği güzel bir enerjiyle yanıyor, kıvılcımlar saçıyordu. Thor toprağın derinliklerin yükselen bir ejderha gibi korkunç bir biçimde kükreyince, kendisi de şaşırdı.

Askerlerin elinden kurtulup ayağa fırlarken, içine iki adamın gücünün dolduğunu hissetti. Asker üççatalı mızrağını aşağı indirmeye fırsat bulamadan, Thor öne çıktı, onu miğferinden kavradı ve bir kafa atıp burnunu ikiye kırdı; sonra ona öylesine sert bir tekme attı ki, asker bir havan topu gibi geriye savrulup on adamı daha yere devirdi.

Thor askeri tutup havaya kaldırırken, kalabalığın üstüne fırlatırken ve bir düzine kadar askeri birer bowling lobutu gibi devirirken, yeni bir öfke hissiyle bir çığlık attı. Sonra, öne uzandı ve bir askerin elinden on fitlik bir zinciri kapıp etrafından çığlıklar yüklene, on fitlik yarıçapta bulunan düzinelerce askeri yok edene dek tekrar tekrar başının üstünde çevirdi.

Thor gücünün artmaya devam ettiğini hissetti ve bu güce teslim oldu. Birkaç adam daha üstüne saldırırken, avucunu öne uzattı ve bir karıncalanma hissedip şaşırdı. Avucundan soğuk bir pus yükseldiğini hissetti. Saldırganlar aniden durdular; bir buz katmanıyla örtülmüşlerdi. Buz kalıpları gibi donakalmışlardı.

Thor avuçlarını her yöne çevirdi ve dört bir yanındaki askerler dondu; savaş alanının her yer yanına buz kalıpları yağmış gibiydi.

Asker arkadaşlarına dönünce, birkaç düşman askerinin Reece, O'Connor, Elden ve ikizlere ölümcül darbeler indirmek üzere olduğunu gördü. Yine avuçlarını her yönde gezdirip saldırıganları dondurdu ve kardeşlerini son anda ölmekten kurtardı. Kardeşleri dönüp ona baktılar ve gözlerinde büyük bir rahatlama ve minnet ifadesi belirdi.

McCloud ordusu olanları fark etmeye ve Thor'dan uzak

durmaya başladı. Etrafını güvenli bir mesafeden çevirmeye koyuldular; tüm o savaşçılar düzinelerce arkadaşlarının savaş alanında donduğunu gördükleri için ona fazla yaklaştırmaya korkuyorlardı.

Derken, bir kükreme sesi duyuldu ve diğerlerinin beş misli iriliğinde bir adam öne çıktı. On dört fit uzunluğunda olmalıydı ve elinde Thor'un hayatında hiç görmediği kadar büyük bir Kılıç vardı. Thor onu da dondurmak için avcunu havaya aldirdık, ama bu adama karşı bir işe yaramadı. Adam enerjiyi ona rahatsızlık veren bir böcekmiş gibi savuşturdu ve Thor'a saldırmaya devam etti. Thor gücünün kusursuz olmadığını fark etti; buna şaşırdı ve neden bu adamı durdurabilecek kadar güçlü olmadığını anlayamadı.

Dev adam üç uzun adımda Thor'un yanına varınca, Thor adamın hızına şaşırdı; adam elini tersiyle ona vurunca, Thor arkaya uçtu.

Sert bir biçimde yere düştü ve dönmeye fırsat bulamadan dev adamın yanına gelip onu ki eliyle başının üstüne kaldırdı. Onu fırlatınca ve Thor yirmi fit yükselip sert bir biçimde düştükten sonra yuvarlanarak durunca, McCloud ordusundan bir zafer çılgılığı yükseldi. Thor kaburgalarının tamamı kırılmış gibi hissediyordu.

Başını kaldırınca, dev adamın üstüne eğildiğini gördü; bu sefer, yapabileceği hiçbir şey yoktu. İçine dolan güç her neyse artık tükenmişti.

Gözlerini yumdu.

Lütfen, Tanrım, yardım et bana.

Dev üstüne eğilirken, Thor zihninde boğuk bir vızıltı duydu; ses giderek arttı ve çok geçmeden zihninin dışında, evrende uğuldamaya başladı. Daha önceden hiç hissetmediği tuhaf bir şey hissetti; havanın, saçlarının sallanışının, uzun otların hareketini oluşturan dokunun ve örtüsünün bir parçası olmuş gibiydi. Hepsinin arasında müthiş bir uğultu duydu ve elini öne uzatırken adeta bu uğultuyu evrenin dört bir köşesinden alıyor, iradesine yolluyordu.

Thor gözlerini açınca, gökte muazzam bir uğultu duydu ve şaşkınlıkla yukarıda devasa bir arı sürüsünün oluşmasını izledi. Arılar dört bir yandan akın akın geliyordu; Thor ellerini kaldırırken, onlara yön veriyormuş gibi hissetti. Bunu nasıl yapabildiğini bilmiyordu, ama onları yönlendirebildiğini anlamıştı.

Ellerini dev adama doğrulttu ve bunu yapar yapmaz arı sürüsü kapladıkları ve karattıkları gökten aşağı uçarak, adam dizlerinin, sonra da suratının üstüne düşüp ölene dek onu binlerce kez soktular. Zemin adamın yere düşen bedeniyle zangırdadı.

Thor daha sonra ellerini atlarının sırtında oturmuş, şok içinde onu ve olanları izleyen McCloud ordusuna çevirdi. Düşman askerleri kaçabilmek için döndüler, ama tepki bile verebilecekleri kadar vakitleri yoktu. Thor avucunu onların bulunduğu yere çevirince, arı sürüsü dev adamı bıraktı ve askerlere saldırmaya girişti.

McCloud ordusu korkuyla haykırdı ve tek bedenmiş gibi

arkalarını dönüp kaçmaya başladıkları anda defalarca sürü tarafından sokuldular. Çok geçmeden, savaş alanı adamlar var güçleriyle kaçarken boşaldı. Bazıları zamanında at sırtında kaçamadılar ve askerler birbiri ardına düşüp savaş alanını cesetlerle kapladılar.

Hayatta kalanlar arı sürüsü onları savaş alanında kovalar halde ufka doğru dörtlü ile ilerlerken, arıların müthiş vızıltısı atların toynaklarının gök gürültüsünü andıran sesine ve askerlerin korku dolu haykırışlarına karıştı.

Thor afallamıştı; savaş alanı bir kaç dakika içinde boşalıp sessizleşmişti. Geriye bir tek istiflenmiş yaralı McCloud askerlerinin inlemesi kalmıştı. Thor etrafına bakınca yorgunluk bitkin düşmüş, nefes nefese kalmış arkadaşlarını gördü; hepsinin bedeni fena halde çürükler içinde kalmıştı ve ufak tefek yaralar almışlardı, ama iyilerdi. Tabii, cansız halde yerde yatan tanımadığı üç lejyon askeri haricinde.

Derken, ufuktan muazzam bir gümbürtü koptu; Thor o yöne bakınca, kralın ordusunun hızla tepe çıktığını ve Kendrick önderliğinde onlara doğru gelmekte olduğunu gördü. Askerler dörtlü onlara yardım etmek için geliyordu; birkaç saniye içinde o kanlı savaş alanında hayatta tek kişiler olan Thor'un ve arkadaşlarının önünde durdular.

Thor olduğu yere şok içinde kalmış onlara bakarken, Kendrick, Kolk, Brom ve diğerleri atlarından inip ağır ağır ona yaklaştılar. Yanlarında Kraliyet Ordusu'nun tüm müthiş savaşçıları olan düzinelerce Gümüş de vardı. Thor'un ve

diğerlerinin orada, o kanlı savaş alanında, etraflarında yüzlerce McCloud askerinin cesedi arasında zafer kazanmış bir halde, tek başlarına durduklarını gördüler. Thor adamların ifadelerindeki hayreti, saygıyı ve hayranlığı görebiliyordu. Bunları gözlerinden okuyordu. Tüm hayatı boyunca bunu istemişti.

Artık bir kahramandı.

DOKUNUZU BÖLÜM

Erec atında dörtnala ilerliyor, Güney Yolu'nda ilerliyor, her zamankinden daha da süratle giderken gecenin zifiri karanlığında yoldaki çukurlardan kaçınmak için elinden geleni yapıyordu. Alistair'in kaçırıldığı, köle olarak satıldığı ve Baluster'a götürüldüğü haberini aldığından beri at sırtından inmemişti. Kendisini azarlamadan edemiyordu. O hancıya güvenmekle, sözünü tutacağını varsaymakla, anlaşmanın kendine ait yanını yerine getireceğini ve turnuvayı kazandıktan sonra Alistair'i serbest bırakacağına inanmakla aptallık ve saflık etmişti. Erec sözünün eriydi ve başkalarının verdiği sözlerin de kutsal olduğuna inanırdı. Aptalca bir hataydı. Bunun bedelini de Alistair ödemişti.

Erec onu düşününce kalbi paramparça oldu ve atını daha da sert tekmeledi. Öylesine güzel ve kibar bir leydi önce o hancıya çalışmak gibi alçaltıcı bir durumda kalmıştı, şimdi de köle olarak satılmış ve seks ticaretinde kullanılmaya başlanmıştı. Bunu düşünmek bile Erec'i öfkeden çileden çıkardı ve bu durumdan bir şekilde sorumlu olduğunu hissetmeden edemedi: Onun hayatına hiç girmemiş olsaydı, onu oradan kaçırmak için söz vermemiş olsaydı, belki de hancının aklına bunu yapmak asla gelmeyecekti.

Erec gecede hızla ilerlerken, atının toynaklarının sesi asla kesilmiyor, kulaklarını atının nefes alıp veriş sesleriyle birlikte

dolduruyordu. At yorgunluk bitap vaziyetteydi; Erec onu yere yıkana dek süreceğinden korkuyordu. Turnuvadan sonra doğrudan hancıya gitmiş, mola vermek için durmamıştı ve öylesine yorgundu ki öne devrildiği gibi atından düşebilirmiş gibi hissediyordu. Ama dolunayın son ışıklarının altında güneydeki Baluster'a Doğru yön değiştirmeden ilerlerken, kendini gözlerini açık tutmaya, uyumamaya zorluyordu.

Erec tüm hayatı boyunca Baluster'la ilgili öyküler dinlemişti, ama oraya hiç gitmemişti; söylentilere göre, kumar, afyon, seks ve krallıktaki akla hayale gelebilecek her kötü şeyle bilinen bir yerdi. Halka'nın dört bir yanındaki hayal kırıklığına uğramış insanoğlunun bildiği her türlü karanlık eğlenceyi tatmak üzere oraya akın ederdi. Orası Erec'in kişiliğinin zıddıydı. Asla kumar oynamaz ve içki içmez, boş vakitlerini eğitimle, becerilerini pekiştirerek geçirmeyi tercih ederdi. Baluster'ın müdavimleri gibi tembellikten ve âlem yapmaktan hoşlanan kişileri anlayamıyordu. Oraya gitmekse onun için hayra alamet değildi. Oradan asla iyi bir şey beklenemezdi. Alistair'in o tür bir yerde olduğunu düşündükçe umutsuzluğa kapılıyordu. Onu herhangi bir zarar görmeden önce derhal kurtarıp uzaklara kaçırmayı gerektiğini biliyordu.

Ay gökyüzünde alçalırken, yol giderek genişledi ve daha işlek bir yere dönüştü. Erec şehrin ilk manzarası gördü: Duvarlarında yanan sayısız meşale şehri gecenin karanlığında bir şenlik ateşi gibi gösteriyordu. Erec buna şaşırılmamıştı: Şehir halkının gece boyunca uyanık olduğu söylenirdi.

Erec daha da hızlandı ve şehir yaklaşıırken, en sonunda her iki yanında meşaleler olan, dibinde uyuklayıp kafası öne düşen bir muhafızın beklediği ufak ahşap bir köprüye vardı. Erec hızla yanından geçerken muhafız irkildi. Adam ardından “HEY!” diye seslendi.

Ama Erec yavaşlamadı bile. Adam onu kovalayacak cesareti gösterirse ki Erec buna hiç ihtimal vermiyordu, o zaman bunun adamın yaptığı şey olmasını sağlayacaktı.

Erec etrafı alçak, eski taş duvarlarla çevrili bir meydana inşa edilmiş olan şehrin geniş ve açık kapılarından hızla geçti. Şehre girdi ve parlaklığıyla göz kamaştıran, her yanında meşaleler olan dar sokaklardan hızla geçti. Binalar birbirine çok yakın inşa edildiğinden, şehre dar ve boğucu bir görünüm veriyordu. Sokaklar tıka basa insanlarla doluydu ve hemen hemen hepsi sarhoş gibiydi; sendeleyerek yürüyor, yüksek sesle bağırıyor ve birbirlerini itekliyorlardı. Çok büyük bir parti gibiydi. Yanından geçtiği her binaysa ya bir meyhane, ya da bir kumarhaneydi.

Erec doğru yere geldiğini biliyordu. Alistair’in orada bir yerde olduğunu hissedebiliyordu. Güçlkle yutkunarak çok geç kalmadığını umdu.

Şehrin göbeğinde diğerlerinden daha büyük bir hanı andıran, insanların akın akın içeri girdiği yere doğru gitti ve burasının aramaya başlamak için iyi bir yer olduğunu düşündü.

Erec atından inip sarhoşlukla bağırıp çağıran insanları dirsekleyerek telaşla içeri girdi ve salonun ortasında gerilerde duran, paralarını aldığı kişilerin isimleri not eden ve odalarını

gösteren hancıya gitti. Düzenbaz görünümlü, suratında sahte bir gülümseme olan, terleyen ve paralarını sayarken ellerini ovuşturan bir adamdı. Suratında sahte bir gülümsemeyle Erec'e baktı.

“Bir oda mı istiyordunuz, efendim?” dedi. “Yoksa kadın mı?”

Erec başını sallayıp sesini gürültüden duyurmak için adama biraz yaklaştı.

“Bir tüccarı arıyorum,” dedi. “Bir köle tüccarı. Buraya Savaria'dan geldi, ama bir, iki gün önce gelmiş olabilir. Yanında da çok değerli bir kargo vardı. İnsan kargosu”.

Adam dudaklarını yaladı.

“İstediğiniz bilgi çok değerli,” dedi. “Bunu size bir oda verebileceğim kolaylıkla verebilirim”.

Adam ellerini öne uzatıp parmaklarını birbirine sürüttü ve avcunu açtı. Sonra Erec'e baktı ve gülümsedi; üst dudağının üstünde terler birikmişti.

Erec adamdan tiksiniyordu, ama o bilgiyi öğrenmek ve daha fazla vakit kaybetmemek istiyordu; o yüzden, kesesinden kocaman altın bir para alıp adamın avcuna koydu.

Adam parayı incelerken gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Kral altını,” dedi etkilenmiş gibi parayı incelerken.

Erec'i saygı ve hayranlıkla tepeden tırnağa süzdü.

“O halde, buraya ta Kraliyet Sarayı'ndan mı geldiniz?” diye sordu.

“Yeter,” dedi Erec. “Soru sorun benim. Sana para ödedim. Şimdi, söyle: tüccar nerede?”

Adam birkaç kere dudaklarını yaladı, ona ona biraz yaklaştı.

“Aradığınız adam Erbot’ta. Haftada bir gelir, bir grup yeni fahişe getirir. Onları açık arttırmayla en Yüksek parayı veren kişiye satar. Muhtemelen, iş yerindedir. Bu sokağın sonuna kadar gidin, orayı göreceksiniz. Ama aradığınız kız değerliyse, onu çoktan satmıştır. Fahişeleri uzun süre satılık kalmaz”.

Erec gitmek üzere dönmüştü ki, bileğinde ılık ve terli bir el hissetti. Hancının bileğini tuttuğunu görünce şaşırdı.

“Fahişe arıyorsanız, neden benimkilerden birini denemiyorsunuz? En az onunkiler kadar güzeller, hem de yarı ücretine”.

Erec adama bakıp tiksintiyle suratını buruşturdu. Biraz daha vakti olsaydı, onu sırf dünya öyle bir adamdan kurtulsun diye muhtemelen öldürürdü. Ama ona şöyle bir bakınca, buna değmeyeceğine karar verdi.

Elini hışımla geri çekti, biraz eğildi.

“Bana bir daha elini sürersen, bunu yapmamış olmayı dilersin,” diye onu uyardı. “Şimdi şu elimdeki ince kılıca güzel bir yer bulmadan önce iki adım gerile bakalım”.

Hancı bakışlarını aşağı indirdi, gözleri korkuyla irileşti ve birkaç adım geriye gitti.

Erec arkasını döndüğü gibi hızla uzaklaştı, müşterileri dirsekleyip iterek yol açtı ve hışımla dışarı çıkmak üzere çift kapılardan geçti. İnsanlıktan hiç o denli utanmamıştı.

Atı yoldan geçerken onu süzen birkaç sarhoşa kişneyip yeri eşeleyen atına bindi. Adamların atını çalmak için süzdüklerine

emindi. Geri dönmemiş olsaydı, acaba bunu yapmaya yeltenirler miydi diye düşündü ve bir sonra gideceği yerde atını daha iyi bağlamayı unutmamayı düşündü. Şehrin kötülüklerine bir kez daha hayret etti. Yine de, atı Warkfin sert bir savaş atıydı ve birisi onu çalmaya çalışırsa onu ayaklarının atlında ezip öldürürdü.

Erec Warkfin'i tekmeledi ve ikisi birlikte süratle dar sokakta ilerlemeye çalıştılar. Erec bir yandan da kalabalıktan uzak durmaya çalışıyordu. Gecenin geç bir vaktiydi, ama sokaklar tüm ırklardan birbirine karışan insanlarla adeta giderek daha da kalabalıklaşıyordu. Birkaç sarhoş müşteri yanlarından biraz hızlı geçtiğinde arkasından bağırıyorlardı, ama umurunda değildi. Alistair'in yakınlarda olduğunu hissediyordu; onu geri almadan hiçbir şey onu durduramazdı.

Sokak bir taş duvarla sona erdi; sağ taraftaki son bina beyaz kil duvarlı ve sazdan bir damı olan, eski güzelliğini yitirmiş bir meyhaneydi. İçeri girip çıkan insanlara bakılacak olursa, Erec Doğru yere geldiğini hissediyordu.

Atından indi, sıkıca bir direğe bağladı ve kapılardan içeri daldı. Ama bunu yapar yapmaz, şaşkınlıkla kalakaldı.

İçerisi loştu; duvarlarda sadece ışıkları titreyen birkaç meşale vardı ve en uç köşede ateşi sönmek üzere olan bir şömine duruyordu. Her yere serilmiş olan kilimlerin üstünde öbek öbek, yarı çıplak, birbirlerine ve duvarlara bağlanmış kadınlar yatıyordu. Hepsi de uyuşturulmuş gibiydi. Erec havadaki haşhaş kokusunu alabiliyordu. Ayrıca, bir poponun da elden ele dolaştırıldığını gördü. Birkaç iyi giyimli adam odada dolanıyor,

arada sırada kadınların ayaklarını tekmeleyip dürtüyor, sanki alacakları malları deneyip karar vermeye çalışıyorlardı.

Odanın ne uç köşesinde, ufak, kırmızı kadife kaplı bir sandalyede, sütünde ipekli bir sabahlık olan ve iki yanına kadınların zincirlenmiş olduğu bir adam oturuyordu. Ardındaysa suratları yara izleriyle kaplı, Erec'ten çok daha uzun ve iri yapılı, birisini öldürmekten zevk alabilirmiş gibi gözüken iri ve kaslı adamlar duruyordu.

Erec bu manzarayı görünce, neler olduğunu anladı: Orası bir seks yuvasıydı, o kadınlar kiralıktı ve köşede oturan adam da Alistair'i ve muhtemelen oradaki kadınları kaçırmış olan kilit kişiydi. Alistair o sırada bile o odada olabilir, diye düşündü Erec.

Derhal harekete geçti, sıra sıra kadının arasında ilerleyerek suratlarına baktı ve onu aramaya koyuldu. Odada bazıları baygın halde olan birkaç düzine kadın vardı ve içerisi öylesine loştu ki, Alistair'i hemen bulması zordu. Kadınların suratına teker teker bakarak sıraların arasında dolanıyordu ki, iri bir el onu göğsünden itti.

“Ödeme yaptın mı?” dedi adam boğuk bir sesle.

Erec başını kaldırınca, kaşlarını çatmış iri yarı bir adamın orada durduğunu gördü.

“Kadınlara bakmak istiyorsan, ödeme yapman gerek,” dedi adam kükrer gibi. “Kurallar böyle”.

Erec pis pis adama baktı, içinin nefretle dolduğunu hissetti ve adam daha gözünü bile kırpamadan avucunun dibi adamın soluk borusuna indirdi.

Adam nefessiz kaldı, gözleri irileşti, soran dizlerinin üstüne çöküp boğazını tuttu. Erec uzanıp adamın şakağına dirseğini indirince, adam yüz üstü yere düştü.

Hızla sıraların arasından ilerlemeye, Alistair'i bulabilmek için çaresizlik içinde kadınları incelemeye koyuldu, ama onu hiçbir yerde göremedi. Alistair orada eğildi.

Her şeyi odanın ne uç köşesinde oturduğu yerden izleyen yaşlıca adamın yanına giderken, kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

“Beğendiğin bir şey buldun mu?” diye sordu adam. “Bir teklif vermek isteyebileceğin bir şey var mı?”

“Bir kadını arıyorum,” dedi Erec buz gibi bir sesle, sakın olmaya çalışarak. “Bunu sadece bir kere söyleyeceğim. Uzun, boylu, uzun sarı saçlı ve yeşil gözlü. İsmi Alistair. Bir, iki gün önce Savaria'dan alındı. Buraya getirildiğini öğrendim. Doğru mu?”

Adam sırtarak ağır ağır başını salladı.

“Aradığın o mal ne yazık ki satıldı,” dedi adam. “İyi maldı ama. Zevkliymişsin. Başkasını seç, sana indirim yapayım”.

Erec çılgına döndü. İçini daha önceden hiç hissetmediği kadar büyük bir öfke kapladı.

“Onu kim aldı?” diye kükredi.

Adam gülümsedi.

“O köleye kafayı takmış gibisin”.

“O, bir köle değil,” dedi Erec hışımla. “*Karım*”.

Adam şok geçirmiş gibi ona baktı. Sonra aniden başını geriye

attı ve kahkahalarla gülmeye başladı.

“*Karın* mı? Bu da iyiymiş. Artık değil, dostum. Artık bir başka erkeğin oyuncağı”. Sonra, hancının surat ifadesi meşumlaştı, kötülükle şarpıldı ve sağ kollarına bir işaret verip “Atın şu şplğ dışarı,” dedi.

Kaslarla kaplı iki adam ne çıktı ve Erec’i şaşırtan bir hızla ikisi birden üstüne atlayıp göğsünden tutmaya şalıştı.

Ama kimse saldırdıklarının farkında değillerdi. Erec ikisinden de hızlıydı; derhl yana kaydı, adamlardan birinin bileğini kavradı ve adam sırt üstü düşene dek burktu; aynı anda, diğer adamın da boğazını kavradı. Erec ne çıktı ve yerdeki adamın gırtlաęını ezerek onu bayılttı; Bunun ardından, ne eğildi ve nefes alamadan boğazını tutmakta olan diğer adama bir kafa atıp onu da bayılttı.

İki adam baygın bir halde yerde yatarken, Erec üstlerinden geçti ve gözleri korkuyla irileşmiş bir halde sandalyesinde titreyen hancıya Doğru gitti.

Erec uzanıp adamı saçlarından yakaladı, başını geriye attı adamın boğazına bir hançer dayadı.

“Bana onun nerede olduğunu söylersen, belki yaşamana izin veririm,” diye kükredi.

Adam kekeledi.

“Söylerim, ama boşa vakit harcıyorsun,” dedi. “Onu bir lorda sattım. Adamın kendi şövalyelerinden oluşan bir birliği ve kalesi var. Çok güçlü bir adam. Oldukça da varlıklı. Her emrini yerine getirecek paralı askerlerden oluşan bir ordusu var. Sarın aldığı

her kızı tutar. Onu kurtarman mümkün değil. Geldiğin yere geri dön. O, artık gitti”.

Erec hançeri adamın boğazına biraz daha sıkı dayadı; kan çıkmaya başlayınca, adam cıyakladı.

“Nerede bu lord?” dedi Erec kükrer gibi, sabrını yitirmiş bir halde.

“Kalesi kasabanın batısında. şehrin Batı kapısından geç ve yol bitene dek kadar ilerle. Orada kaleyi göreceksin. Ama boşa vakit harcıyorsun. Lord onun için çok iyi para  dedi. Değerinden de fazla”.

Erec’in sabrı artık taşmıştı. Hiç duraksamadan, seks tüccarının boğazını kesip öldürdü. Adam cansız bir halde sandalyesine aşağı kayarken, her yere kanlar saçıldı.

Erec cesede ve baygın muhafızlara baktı ve bulunduğu yerden tiksinti. Bu tür bir yer olduğuna inanamadı.

Odada yürümeye ve kadınları birbirine bağlayan ipiler, o kalın sicimleri kesip onları teker teker serbest bırakmaya koyuldu. Birkaçı ayağa fırladığı gibi kapıya yöneldi. Çok geçmeden, odadaki kadınların hepsi serbest kalmıştı ve hep birlikte kapıya koşuyorlardı. Hareket edemeyecek kadar uyumış olanlara diğerleri yardım ediyordu.

“her kimsen, Tanrı seni kutsasın,” dedi kadınlardan biri Erec’e kapıda durarak. “Her nereye gidiyorsan, Tanrı yardımcın olsun”.

Erec minnetle söylenen bu sözleri ve iyi dilekleri takdirle karşladı, ama gideceği yerde bunlara ihtiya ı olacağını sıkıntıyla

düşünmeden edemedi.

ONUNCU BÖLÜM

Şafak söktü ve Illepra'nın kulübesinin ufak pencerelerinden içeri sızarak, Gwendolyn'in kapalı gözlerine vurup onu yavaş yavaş uyandırdı. Mat turuncu renkli olan ilk güneşin şıkları onu okşayarak, neredeyse tamamıyla sessiz şafakta uyandırdı. Gözlerini birkaç ker kırptırdı, ilk önce nerede olduğunu anlayamayıp şaşırđı. Sonra, hatırladı:

Godfrey.

Gwen kulübenin zemininde, kardeşinin yatağının yanındaki bir saman öbeğinin üstünde uyuya kalmıştı. Illepra onun yanında uyumuştı ve üçü için de uzun bir gece olmuştu. Godfrey gece boyunca inlemiş, dönüp durmuştu ve Illepra sürekli olarak onunla ilgilenmişti. Gwen elinden geldiğince yardım etmiş, ıslak bezler getirmiş, bunları sıkmış, Godfrey'in alnına yerleştirmiş ve Illepra'ya sürekli olarak istediğı şifalı otları ve merhemleri getirmişti. O gece hiç bitmeyecek gibi gelmişti; Godfrey sık sık çığlıklar atmıştı ve Gwen onun öleceğinden emin olmuştu.

Godfrey birkaç kere babalarına seslenmişti ve Gwen bunu duyunca ürpermişti. Babasının varlığını, güçlü bir biçimde yanlarında olduğunu hissetmişti. Babasının oğlunun yaşamasını mı, ölmesini mi isteyeceğini bilmiyordu. İlişkileri hep gergin olmuştu.

Gwen de kulübede uyumuştı, çünkü başka nereye gidebileceğini bilemiyordu. Kaleye dönmenin, ağabeyiyle aynı

çatı altında olmanın güvenli olmayacağını hissetmişti; orada, Illepra'nın bakımı altında, Akorth'la Fulton'ın dışarıda nöbet tuttuğu yerde güvende hissetmişti. Kimse nerede olduğunu bilmiyordu ve Gwen bunun böyle kalmasını istiyordu. Hem son birkaç gündür Godfrey'i sevmiş, asla tanımadığı kardeşini keşfetmişti; ölüyor olması Gwen'e acı veriyordu.

Gwen apar topar ayağa fırlayıp, kalbi gümbür gümbür atar halde kardeşinin hala hayatta olup olmadığını düşünerek yanına gitti. Bir yanı onun sabah uyandığı takdirde, yaşayacağını söylüyordu; kalmazsa da her şey sona erecekti. Illepra da uyanıp yanına geldi. O da gece bir ara uyuya kalmış olmalıydı; Gwen ona hak vermeden edemedi.

Ufak kulübe ışıqla dolarken, ikisi birlikte Godfrey'in yanına çömeldiler. Gwen elini kardeşinin bileğine koyup onu sarsarken, Illepra uzanıp alnını yokladı. Gözlerini yumup içine bir nefes çekti ve birden Godfrey'in gözleri açılıverdi. Illepra şaşkınlıkla elini geri çekti.

Gwen de şaşırmıştı. Godfrey'in gözlerini açmasını beklemiyordu. Godfrey başını çevirip doğrudan ona baktı.

“Godfrey?” dedi Gwen.

Kardeşi gözlerini kıstı, sonra yumdu ve tekrar açtı; sonra Gwen'i şaşırtarak tek dirseğinin üstüne doğrulup onlara baktı.

“Vakit ne?” diye sordu. “Neredeyim?”

Sesi canlı ve sağlıklı çıkıyordu. Gwen hayatında hiç o kadar rahatlamamıştı. Illepra'yla birlikte suratında kocaman bir gülümseme belirdi.

Gwen öne atılıp kollarını boynuna doladı ve sıkı sıkı sarıldı. Sonra, geri çekildi.

“Hayattasın!” diye bağırdı.

“Tabii ki hayattayım,” dedi Godfrey. “Neden olmayacaktım ki? Bu da kim?” dedi Illepra’ya dönerek.

“Hayatını kurtaran kadın,” dedi Gwen.

“hayatımı kurtaran mı?”

Illepra bakışlarını yere çevirdi.

“Sadece ufak bir yardımım dokundu,” dedi alçak gönüllülükle.

“Bana neler oldu?” diye sordu Godfrey Gwen’e şaşkınlıkla.

“Hatırladığım son şey, meyhanede içki içtiğim. Sonra...”

“Zehirlendin,” dedi Illepra. “Çok nadir bulunan, çok güçlü bir zehirle. Buna senelerdir rastlamamıştım. Hayatta olduğun için şanslısın. Hatta bu zehirden kurtulan ilk seni gördüm. Birisi senden gerçekten de korkmuş olmalı”.

Illepra’nın son sözlerini duyan Gwen haklı olduğunu anladı ve hemen babasını düşündü. Güneş pencerelere daha güçlü bir biçimde vururken, babasının onlarla birlikte orada olduğunu hissetti. Babası Godfrey’in yaşamasını istemişti.

“Hak ettin,” dedi Gwen gülümseyerek. “Bana içkiden uzak duracağına söz vermiştin. Bak neler geldi başına”.

Godfrey ona bakıp gülümsedi; Gwen kardeşinin yanaklarına renk geldiğini görünce, derin bir oh çekti. Godfrey geri dönmüştü.

“Hayatımı kurtardın,” dedi Godfrey içtenlikle.

Sonra, Illepra'ya baktı.

“Her ikiniz de kurtardınız,” dedi. “Size bunun karşılığını nasıl öderim bilmiyorum”.

Godfrey Illepra'ya bakarken, Gwen bir şey fark etti. Bakışlarında, minnetten fazla bir şey vardı. Dönüp Illepra'ya bakınca, yanaklarının kızardığını ve yere baktığını gördü. O anda, birbirlerinden hoşlandıklarını anladı.

Illepra hızla arkasını dönüp odanın karşı tarafına gitti; sırtını onlara döndü ve bir iksirle uğraşmaya koyuldu.

Godfrey tekrar Gwen'e döndü.

“Gareth?” dedi birden ciddileşerek.

Gwen başını salladı; neyi sormak istediğini anlamıştı.

“Ölmediğin için şanslısın,” dedi. “Firth öldü”.

“Firth mü?” dedi Godfrey sesini şaşkınlıkla yükselterek. “Ödü mü? Nasıl?”

“Onu darağacına astılar,” dedi Gwen. “Senin de asılacak bir sonraki kişi olman gerekiyordu”.

“Ya sen?” dedi Godfrey.

Gwen omuzlarını silkti.

“Beni evlendirmek üzere planları var. Beni Nevarunlara sattı. Buraya beni almak üzere yolda oldukları açık”.

Godfrey birden öfkeyle doğruldu.

“Buna asla izin vermem!” diye bağırdı.

“Ben de öyle,” dedi Gwen. “Bir yolunu bulacağım”.

“Ama Firth olmadan, elimizde hiç kanıt yok,” dedi Godfrey. “Onu alt edemeyiz. Gareth özgür kalacak”.

“Bir yolunu bulacağız,” dedi Gwen. “Bir yolunu...”

Aniden, kapı açılınca kulübe ışığa boğuldu ve Akorth’la Fulton içeri girdi.

“Leydim...” diyecek oldu Akorth, sonra Godfrey’i görünce ona baktı.

“Seni hergele!” diye bağırdı Akorth neşeyle Godfrey’e. “Biliyordum! Hayatta her şeyden sıyrıldın... Ölümünden de sıyrılacağını biliyordum!”

“Hiçbir içkinin seni mezara götürmeyeceğini biliyordum!” dedi Fulton.

Akorth ve Fulton yanına koştular; Godfrey yataktan fırladı ve üç arkadaş birbirlerine sarıldılar.

Sonra, Akorth ciddi bir ifadeyle Gwen’e döndü.

“Leydim, Sizi rahatsız ettiğim için özrü dilerim, ama ufukta bir birlik gördük. Şu anda buraya doğru geliyorlar”.

Gwen telaşla ona baktı, sonra diğerleri peşinde dışarı koştu ve başını eğip gözlerini kısarak güçlü günışığına baktı.

Grup dışarı durdu ve Gwen ufka bakıp ufak bir Gümüş birliğinin kulübeye Doğru gelişini izledi. Yarım düzine kadar adam son sürat atlarıyla ilerliyordu ve onlara varabilmek için hızla geldikleri belliydi.

Godfrey kılıcını çekmek için elini aşağı götürdü, ama Gwen ona sakinleştirmek istemiş gibi bileğini tuttu.

“Bunlar Gareth’ın adamları değil, Kendrick’in adamları. Barış içinde geldiklerine eminim”.

Askerler onlara bardılar ve hiç beklemeden atlarından inip

Gwendolyn'in önünde diz çöktüler.

“Leydim,” dedi birliğe öncülük eden asker. “Size harika haberler getirdik. McCloudları püskürttük! Kardeşiniz Kendrick güvende ve size bir mesaj iletmemiz istedi. Thor gayet iyi”.

Gwen bu haberi duyunca, büyük bir minnetle ve rahatlama hissiyle gözyaşlarına boğulup öne çıktı; Godfrey’e sarıldı, o da ona aynı şekilde karşılık verdi. Hayatı içine geri dönmüş gibi hissetti.

“Hepsi bugün dönecekler,” dedi haberci. “Kraliyet Sarayı’nda büyük bir kutlama düzenlenecek!”

“Gerçekten de harika bir haber!” diye bağırды Gwen.

“Leydim,” dedi kalın sesli bir başkası. Gwen kimin konuştuğuna bakınca, aslıdan bir lord olan, batıya özgü parlak kırmızı giysili, genliğinden beri tanıdığı tanınmış savaşçılardan Sorg’u gördü. Bu savaşçı babasına yakın birisiydi. Sorg onun önünde diz çökünce, Gwen utandı.

“Lütfen, efendim,” dedi. “Önümde diz çökmeyin”.

Sorg tanınmış bir adamdı, emir altında binlerce askeri olan güçlü bir lorddu ve Silesia isimli, Batı’nın muhafazalı, sıra dışı, Kanyon’un kenarındaki bir yamaca inşa edilmiş olan kendi şehrini yönetiyordu. Şehir neredeyse aşılması mümkün olmayan bir yerdi. Babasının güvendiğı birkaç kişiden biriydi.

“Buraya bu adamlarla birlikte geldim, çünkü Kraliyet Sarayı’nda büyük değişimlerin meydana geldiğini duydum,” dedi imalı bir ifadeyle. “Taht güvende değil. Yeni, ama kararlı, gerçek bir hükümdarın tahta çıkması gerek. Babanızın sizin tahta

geçmenizi istediğini düüydüm. O, benim için bir kardeş gibiydi ve sözü benim için bir görev demektir. İsteği buysa, benim isteğimdir. Size şunu söylemek için geldim: Tahta geçerseniz, adamlarım size bağlılık yemini edecek. Size derhal harekete geçmenizi öneririm. Bugünü olaylar Kraliyet Sarayı'nın yeni bir hükümdara ihtiyacı olduğunu gösterdi”.

Gwen şaşkınlıkla kalakalmış, ne diyeceğini bile bilemiyordu. Çok büyük bir şeref ve gurur duymuştu, ama bir yandan da ne diyeceğini bilemeyeceği kadar şaşırılmıştı.

“Teşekkür ederim, efendim,” dedi. “Sözlerinize ve teklifinize minnettarım. Bunu dikkatle düşüneceğim. Şimdilik, sadece ağabeyimi... ve Thor'u karşılamak istiyorum”.

Sorg başını salladı ve ufukta bir borazan öttü. Gwen başını kaldırdı ve bir toz bulutunu oluştuğunu gördü: Büyük bir ordu geliyordu. Güneşten korumak için elini gözlerine siper etti ve yüreği kabardı. Oradan bile kimin geldiğini hissedebiliyordu. Kralın adamları, yani Gümüş askerleri geliyordu.

En başta da atının üstünde ilerleyen Thor vardı.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Thor orduyla, tek bir beden gibi Kraliyet Sarayı'na geri dönen binlerce askerle birlikte ilerliyordu ve büyük bir zafer kazandığını hissediyordu. Yine de, neler olup bittiğini hala idrak edememişti. Yaptığı şeylerden, savaşta her şey çok kötü giderken korkuya teslim olmayışından, orada kalıp o savaşçılarla yüzleşmesinden gurur duyuyordu. Hayatta kaldığı içinse çok şaşkıındı.

Savaşın tamamı bir rüya gibiydi ve güçlerini kullanabildiği için büyük bir minnet hissediyordu; ama bir yandan da şaşkıındı, çünkü güçleri her zaman işe yaramıyordu. Bunların ne olduğunu, daha da kötüsü nereden geldiğini, ya da nasıl kullanacağını bilemiyordu. Artık insanı becerilerine güvenmeyi öğrenmesi gerektiğini de daha iyi anlıyordu... Ya da olabileceği en iyi dövüşçü ve en iyi savaşçı olması gerektiğini. En iyi savaşçı olabilmek için de her iki yanına da ihtiyaç duyduğunu anlamaya başlamıştı: Hem savaşçı, hem de büyücü olmalıydı. Olduğu şeye büyücü denebilirse tabii.

Bütün gece Kraliyet Sarayı'na varabilmek için yol almışlardı ve Thor yorgunluktan bitkin haldeydi, ama bir yandan da coşkuluydu. İlk güneş ufukta yükseliyordu ve karşısında engin gökyüzünün her yeri sarılı pembeli tonlara bürünmüştü. Thor dünyayı ilk kez görüyormuş gibi hissetti. Hayatında hiç o kadar canlı hissetmemişti. Etrafı arkadaşlarıyla, Reece, O'Connor,

Elden ve ikizlerle, Kendrick, Kolk ve Brom'la ve Lejyon'un, Gümüş'ün ve kralın ordusunun üyeleriyle sarılıydı. Ama bu adamların kenarından ilerlemek yerine, artık ortalarındaydı ve onlar etrafını sarmışlardı. Gerçekten de, herkes savaştan beri ona farklı bir gözle bakıyordu. Artık sadece arkadaşları olan Lejyon üyelerinin değil, gerçek, yetişkin savaşçılarından bakışlarında da hayranlık ifadesi görüyordu. McCloud ordusunun tamamıyla karşı tek başına direnmişti ve savaşın gidişatını değiştirmişti.

Thor Lejyon'daki kardeşlerinin hiçbirini yüz üstü bırakmadığı için son derece mutluydu. Arkadaşlarının birçoğunun yaralanmadan kurtulduğuna seviniyor, savaşta ölenler içinse vicdan azabı hissediyordu. Onları tanııyordu, ama keşke onları da kurtarabilmiş olsaydı diye düşünüyordu. Kanlı, vahşi bir savaş olmuştu ve Thor atıyla ilerlerken bile ne zaman gözlerini kırpsa zihninde savaş anları, çeşitli silahlar ve ona saldıran savaşçılar canlanıyordu. McCloudlar vahşi insanlardı ve şansы yaver gitmişti. Tekrar karşılaşacak olurlarsa, öyle olup olmayacağını kimse bilemezdi. O güçleri yeniden kullanıp kullanamayacağını da öyle. Bu güçlerin geri gelip gelmeyeceğini bilmiyordu. Yanıtlara ihtiyacı vardı. Annesini bulmalıydı. Gerçekten kim olduğunu öğrenmeliydi. Argon'u bulmalıydı.

Krohn ardında kişnedi ve Thor geriye uzanıp saçlarını okşayınca Krohn avucunu yaladı. Thor ona bir şey olmadığı için rahatlamıştı. Onu savaş alanına götürmüş, atının arkasına asmıştı. Krohn yürüyebiliyor gibiydi, ama Thor onu o

uzun yolculuktan sonra dinlenmesini ve iyileşmesini istiyordu. Krohn'un aldığı darbeler kötüydü ve Thor onun bir kaburgasını kırmış olabileceğini düşünüyordu. Thor defalarca hayatını kurtarmış, ona bir hayvandan ziyade bir kardeş gibi gelen Krohn'a ne kadar minnettar olduğunu gösteremediğini düşünüyordu.

Bir tepeye çıkıp da uçsuz bucaksız krallığı gördüklerinde, düzinelerce kulesi ve çan kulesi, eski taş duvarları ve devasa açılır kapanır köprüsü, kemerli kapıları olan muhteşem Kraliyet Sarayı şehrini de gördüler. Şehrin yüzlerce askeri korkuluk duvarlarında ve sokaklarda nöbet tutarken, şehrin tepelikli kırılık alanı etrafını çevreliyordu. Kraliyet Kalesi tabii ki şehrin tam ortasındaydı. Thor'un aklına hemen Gwen geldi. Ona savaşta cesaret vermiş, hayatta kalmak için bir neden ve amaç bahşetmişti. Orada tuzağa düştüğünü, kapana kısıldığını anlayan Thor Gwen'in kaderi için de korkmuştu. Onun geride iyi olduğunu, onu hangi hain güçler o duruma düşürdüyse Gwen'in bunlardan etkilenmediğini ummuştu.

Thor uzaktan tezahürat sesleri duydu, ışıktaki bir şeyin parladığını fark etti ve tepeye gözlerini kısarak baktığında, ufukta Kraliyet Sarayı'nın önünde, yolların kenarında ellerinde bayraklar sallayan büyük bir kalabalığın oluşmaya başladığını gördü. İnsanlar akın akın onları karşılamak için geliyorlardı. Hayatında ilk kez kendisini bir yabancı gibi hissetmedi.

"O borazanlar senin için çalışıyor," dedi yanında atıyla ilerleyen Reece; sırtına vurdu ve ona yeni bir saygıyla baktı. "Bu savaşın

şampiyonu sensin. Artık halkın kahramanı oldun”.

“Düşünsene, aramızdan biri, sıradan bir Lejyon askeri tüm McCloud Ordusu’nu püskürttü,” dedi O’Connor gururla”.

“Tüm Lejyon’u onurlandırdın,” dedi Elden. “Artık hepimizi daha ciddiye almak zorunda kalacaklar”.

“Hepimizin hayatını kurtardığını da unutmamak gerek,” dedi Conval.

Thor gururla omuzlarını silktilti, ama tüm bu sözlerin onu şımartmasına da izin vermedi. İnsan olduğunu, tıpkı onlar gibi narin ve savunmasız olduğunu biliyordu. Savaş rüzgârı her iki yöne de gitmiş olabilirdi.

“Sadece bana öğretilenleri yaptım,” dedi Thor. “Hepimize öğretilen şeyleri yaptım. Kimseden daha iyi değilim. Bugün şanslıydım, o kadar”.

“Bana kalırsa, bu şanstın daha fazlası,” dedi Reece.

Hepsi atlarını yavaşlatarak Kraliyet Sarayı’na giden ana yolda ilerlemeye devam etti; onlar yaklaşıırken, yol kırık alandan akın akın gelen, tezahürat eden, MacGillerin koyu mavi ve sarı bayraklarını sallayan insanlarla dolmaya başladı. Thor bunun gerçek bir geçit törenine döndüğünü fark etti. Tüm halk zaferi kutlamak için gelmişti ve Thor suratlarındaki rahatlama ve neşe ifadesini görebiliyordu. Nedenini de anlayabiliyordu: McCloud ordusu biraz daha yaklaşmış olsaydı, tüm bunları yok edebilirdi.

Thor kalabalığın arasından diğerleriyle birlikte aylarının toynakları yere çarpa çarpa ahşap açılır kapanır köprüden geçti. Hava kararırken, kemerli taş kapının oradaki altgeçitten geçtiler;

sonra onları sevinçle karşılayan kalabalığın bulunduğu diğer tarafa, yani Kraliyet Sarayı'na çıktılar. İnsanlar bayraklar sallıyor ve mumlar fırlatıyordu; bir grup müzisyen zillerle davullarla müzik çalmaya başlayınca, insanlar sokaklarda dans etmeye koyuldular.

Artık kalabalığın arasından atla geçmek zorlaşınca, Thor da diğerleri gibi atından indi ve uzanıp Krohn'u attan indirdi. Krohn'un önce topallayışını, sonra düzgünce yürüyüşünü dikkatle izledi; o an için yürüyebiliyor gibiydi ve Thor buna rahatlamıştı. Krohn dönüp birkaç kere avcunu yaladı.

Hep birlikte Kraliyet Meydanı'ndan geçerlerken, Thor'a dört bir yandan tanımadığı insanlar sarıldı.

"Bizi kurtardın!" diye bağırdı yaşlıca bir adam. "Krallığımızı özgür kıldın!"

Thor yanıt vermek istedi, ama bunu yapamadı; sesi etraflarındaki tezahürat yapan ve bağırان insanlar ve yükselen müzik yüzünden duyulmadı. Çok geçmeden, alana yuvarlanarak bira varilleri getirildi ve insanlar içmeye, şarkılar söylemeye ve gülmeye başladılar.

Ama Thor'un aklında tek bir şey vardı: Gwendolyn. Onu görmesi gerekiyordu. Etrafındaki suratlara baktı, orada olacağından emin olduğu Gwendolyn'i bulmaya çalıştı, ama onu bulamayınca hayal kırıklığına uğradı.

Derken, birisinin omzuna vurduğunu hissetti.

"Aradığın kadın şu yönde sanırım," dedi Reece onu döndürüp aksi yönü işaret ederek.

Thor o yöne bakınca, gözleri parıldadı. Suratında kocaman, rahatladığını belli eden bir gülümsemeye ve adeta bütün gece uyumamış gibi gözüken Gwendolyn hızla yürüyor, yanına gelmeye çalışıyordu.

Hatırladığında da güzel gözüküyordu; Gwendolyn hızla ilerledi ve doğrudan Thor'un kollarına atıldı. Zıplayıp ona sarılınca, Thor da ona sıkı sıkı sarıldı ve kalabalığın arasında döndürdü. Gwendolyn ona sıkı sıkı tutunmuş bırakmıyordu ve Thor onun gözyaşlarının ensesinden aktığını hissedebiliyordu. Sevgisini hissediyor, o da ona aynı sevgiyi yolladığını biliyordu.

“Tanrı’ya şükürler olsun ki hayattasın,” dedi Gwendolyn büyük bir mutlulukla.

“Senden başka hiçbir şey düşünmedim,” dedi Thor onu sıkı sıkı tutarken. Gwendolyn kollarındayken, dünyadaki her şey ona bir kez daha Doğru geldi.

Onu ağır ağır bıraktı, Gwendolyn ona bakınca da öpüştiler. İnsanlar etraflarında dönüp dururken, uzunca bir süre öpüşmeye devam ettiler.

“Gwendolyn!” diye bağırdı Reece neşeyle.

Gwendolyn dönüp ona da sarıldı; derken, Godfrey öne çıkıp Thor’a, sonra da kardeşi Reece’e sarıldı. Büyük bir aile kavuşması yaşanıyor ve Thor bir şekilde tüm bu insanlar çoktan ailesi olmuş gibi bunun bir parçası olduğunu hissediyordu. Onları birleştiren şey MacGil’e duydukları sevgi ve Gareth’a karşı hissettikleri nefretti.

Krohn aralarına gelip Gwendolyn’in üstüne atladı. Suratını

yalamaya başlayınca, Gwendolyn kahkahalarla başını geriye attı.

“Her gün daha da irileşiyorsun!” dedi Gwendolyn. “Thor’u koruduğun için sana nasıl teşekkür edebilirim?”

Krohn tekrar tekrar üstüne atladı; ta ki Gwendolyn gülerек, başını okşayarak onu sakinleştirene dek.

“Haydi, gidelim buradan,” dedi Gwen Thor’a; dört bir yandan etraflarını saran insanların arasında kalmışlardı. Uzanıp elini tuttu.

Thor da onun elini tutu ve tam gideceklerdi ki, birkaç Gümüş savaşçısı arkadan gelip Thor’u kaptıkları gibi havaya kaldırdılar ve omuzlarına aldılar. Thor havaya yükselirken, kalabalık bir ağızdan haykırdı:

“THORGRIN!” diye bağırdılar.

Thor’u döndürürlerken, eline bir içki bardağı tutuşturuldu. Başını geriye atıp bunu içtiğinde, kalabalık çılgına döndü.

Thor’u apar topar yere koydular ve kalabalık onu kucaklamak için üstüne atılınca, Thor sendeleyip güldü.

“Şimdi zafer ziyafetine gidiyoruz,” dedi Thor’un tanımadığı, sırtına iri eliyle vuran bir Gümüş savaşçısı. “Bu, sadece savaşçılara verilen bir ziyafettir. Erkekler için. Sen de bize katılacaksın. Masada senin için bir yer ayrılacak. Sizler ve diğerleri için de,” dedi savaşçı Reece’e, O’Connor’a ve Thor’un arkadaşlarına. “Artık erkeksiniz. Bize katılacaksınız”.

Hepsi Gümüş askerleri tarafından tutulup götürülürken, kalabalıktan büyük bir tezahürat yükseldi; Thor son anda kurtulup Gwen’e döndü. Onu orada bırakacağı için suçluluk

hissetmişti ve onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu.

“Onlarla git,” dedi Gwen samimiyetle. “Gitmen önemli. Kardeşlerinle ziyafete katıl. Onlarla kutlama yap. Gümüş askerleri arasında bu bir gelenektir. Bunu kaçıramazsın. Gecenin ilerleyen vakitlerinde, benimle Silahlar Salonu'nun arka kapısında buluş. O zaman birlikte olabiliriz”.

Thor eğilip onu son bir kez daha öptü ve asker dostları tarafından çekiştirilene dek de öpmeye devam etti.

“Seni seviyorum,” dedi Gwen.

“Ben de seni seviyorum,” dedi Thor bunu Gwen’in bilemeyeceği kadar yürekten söyleyerek.

Dostları onu çekiştirirken, büyük bir sevgiyle dolu o güzel gözlere bakarken, düşünebildiği tek şey Gwen’i sonsuza dek kendisinin yapmaktı. O an bunun için doğru zaman değildi, ama yakında, dedi içinden.

Hatta belki bu gece.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Gareth odasında durmuş, penceresinden şafağın ilk ışığının Kraliyet Sarayı'nın üstünde yükselişi izlerken, aşağıda toplanan kalabalığa bakıyordu. Manzaradan resmen tiksinimişti. Ufukta en kötü kâbusu, en korktuğu şeyi görüyordu: Kralın ordusu McCloudlarla yapığı savsatan zafer kazanmış bir halde geri geliyordu. En önde ilerleyen Kendrick ve Thor özgür ve hayattaydı, kahraman olmuşlardı. Casusları ona çoktan olan biten her şeyi, Thor'un tuzaktan kurtulduğunu, hayata ve iyi olduğunu söylemişlerdi. Şimdi, tüm bu savaşçılar iyiden iyiye cesaret kazanmış, daha da sağlam bir güç olarak Kraliyet Sarayı'na dönüyordu. Tüm planları çökmüştü ve midesinde adeta bir çukur açmıştı. Krallığın üstüne üstüne geldiğini hissediyordu.

Gareth odasında bir tıkırtı duyunca, hızla arkasına döndü ve karşısında manzarayı görünce korkuyla gözlerini derhal yumdu.

“Aç gözlerini, oğlum!” dedi birisi kükrer gibi.

Gareth titreyerek gözlerini açtı; babasının bir ceset halinde, çürümeye başlamış, başında paslı bir taçla, elinde paslı bir asayla orada durduğunu görünce afallamıştı. Babası tıpkı hayatta olduğu zamanlardaki gibi onu azarlar gibi bakıyordu.

“Kana karşılık kan,” dedi babası.

“Senden nefret ediyorum!” diye bağırdı Gareth. “SENDEN NEFRET EDİYORUM!” dedi tekrar ve belindeki hançeri çekip babasına saldırdı.

Ona vardığında, hançeri öne salladı, ama hançer havayı delip geçince Gareth odada tökezledi.

Gareth hızla arkasına baktı, ama görüntü gitmişti. Yatak odasında yalnızdı. Başından beri yalnızdı. Aklını mı yitiriyordu?

Derhal odanın diğer tarafına koştu, giysi dolabından titreyen elleriyle bir haşhaş piposu çıkardı ve bunu telaşla yakıp tekrar tekrar, derin derin içine çekti. Uyuşturucunun sistemine yayıldığını, bir an için doruk noktasında kafasının iyi olduğunu hissetti. Son zamanlarda, daha çok haşhaş içmeye başlamıştı ve babasının görüntüsünü zihninden atmasına yarayan tek şey bu gibiydi. Gareth için orada olmak bir işkenceden farksızdı. Babasının hayaleti acaba o duvarların arasına mı sıkışmıştı, sarayı başka bir yere mi taşısa diye düşünüyordu. Zaten o binayı yerle bir olmuş görmek hoşuna giderdi. Orası nefret ettiği çocukluğuna dair her türlü anıyı barındırıyordu.

Soğuk terler dökerken tekrar pencereye döndü ve elinin tersiyle alnını sildi. Aşağıdakileri izledi. Ordu yaklaştı; Thor o mesafeden bile belli oluyordu; o aptal insanlar onu bir kahramanmış gibi karşılamak için akın akın oraya gidiyordu. Bu manzara Gareth'ı öfkeden delirtiyor, kıskançlıktan kavuruyordu. Eyleme geçirdiği her plan çökmüştü: Kendrick serbest kalmıştı; Thor hayattaydı; Godfrey bile nasıl olduysa bir atı öldürebilecek kadar kuvvetli zehirden kurtulmayı başarmıştı.

Ama bir yandan da işe yarmış olan planları da vardı: En azından, Firth ölmüştü ve babasını öldürdüğüne dair hiçbir şahit kalmamıştı. Gareth rahatlayarak içine derin bir nefes çekti ve

işlerin görüldüğü kadar da kötü olmadığını düşündü. Ne de olsa, Nevarunların konvoyu hala Gwendolyn'i Halka'nın korkunç bir köşesine götürmek ve evlendirmek üzere yoldaydı. Gareth bunu düşününce gülümsedi, kendini daha iyi hissetmeye başladı. Evet, en azından, Gwendolyn'den kısa bir süre sonra kurtulacaktı.

Gareth'ın vakti vardı. Kendrick'le, Thor'la ve Godfrey'le başa çıkmanın başka yollarını bulacaktı; her birini öldürmek için türlü türlü planı vardı. Dahası, bunları gerçekleştirebilmek için dünyanın zamanına ve gücüne sahipti. Evet, bu raundu onlar kazanmıştı, ama bir sonrakini kazanamayacaklardı.

Gareth bir inleme daha duyunca, yine hızla arkasına döndü, ama odada hiçbir şey görmedi. Oradan çıkması gerekiyordu. Buna artık tahammül edemiyordu.

Dönüp hızla kapıya yöneldi, kapı o açmadan her hareketini dikkatle izleyen uşakları tarafından açıldı.

Gareth babasının pelerinini ve tacını giydi, esasını aldı ve koridorda sert adımlarla ilerlemeye koyuldu. Yüksek kemerli bir tavanı ve mozaikli pencereleri olan, sabahın ilk ışıklarıyla aydınlanmış şık bir taş oda olan özel yemek odasına varana dek koridorlarda yürüdü. Açık kapının önünde iki uşak bekliyordu, bir diğeri de masanın başında duruyordu. Uzun bir ziyafet masasıydı; uzunluğu elli fite varıyordu ve her iki tarafına düzinelerce sandalye yerleştirilmişti. Gareth yaklaşırken uşak onun babasının defalarca oturduğu eski meşe sandalyeyi onun için çekti.

Gareth oturunca, o odadan ne kadar nefret ettiğini fark

etti. Çocukluğunda nasıl tüm ailenin etrafına dizildiği masada oturmaya zorlandığını, babası ve annesi tarafından nasıl azarlandığını hatırladı. Artık oda son derece tenhaydı. Orada ondan başkası yoktu... Ne erkek ya da kız kardeşleri, ne de ebeveynleri veya arkadaşları vardı. Danışmanları bile yoktu. Son birkaç gün içinde, kendini herkesten uzaklaştırmayı başarmıştı ve artık yalnız yemek yiyordu. Zaten öyle olmayı da tercih ediyordu. Babasının hayaletini orada o kadar sık görmüştü ki, bunu başkalarının yanında korkuyla çığlık atarak belli etmekten utanır hale gelmişti.

Gareth uzanıp sabah çorbasından bir yudum aldı; sonra, aniden gümüş kaşığı tabağa fırlattı.

“Bu çorba yeteri kadar sıcak değil!” diye bağırdı.

Aslında, çorba sıcaktı, ama onun sevdiği gibi kaynar değildi ve Gareth etrafında bir hata daha yapılmasına izin vermeyecekti. Uşaklardan biri hemen yanına geldi.

“Özür dilerim, efendim,” dedi uşak başını önüne eğip kâseyi alırken. Ama Gareth kâseyi kaptığı gibi, sıcak çorbayı uşağın suratına fırlattı.

Uşak sıcak çorbadan yanmış bir halde çığlık atarak gözlerini tuttu. Gareth sonra kâseyi kavradı, başının üstüne kaldırdı ve adamın kafasına indirdi.

Adam bu sefer kanlar içinde kalan başını tutarak bir çığlık attı.

“Götürün onu buradan!” diye bağırdı Gareth diğer uşaklara.

Adam temkinle birbirlerine baktılar, sonra tereddütle emir yerine getirdiler.

“Onu zindanlara atın!” dedi Gareth.

Titreyerek tekrar yerine otururken, geride Gareth’a doğru ürkek adımlarla yürüyen tek bir uşak kalmıştı.

“Efendim,” dedi adam gergin bir hadle.

Gareth öfkeden çıldırmış bir biçimde ona baktı. Ona bakarken, babasının dimdik birkaç sandalye ötede oturduğunu, suratında pis bir gülümsemeyle ona baktığını fark etti. Gareth bakışlarını kaçırmaya çalıştı.

“Çağırılmış olduğunuz Lord size görmeye geldi,” dedi uşak. “Essen bölgesinden Lord Kultin. Dışarıda bekliyor”.

Gareth uşağının ne dediğini yeni anlamış gibi göklerini birkaç kez kırıştırdı. Lord Kultin. Evet, onu hatırlamıştı.

“Derhal içeri al,” dedi Gareth.

Uşak eğilip selam verdi ve hızla dışarı koştu; kapıyı açtığı anda, içeri uzun siyah saçları, buz gibi ifadeli siyah gözleri ve uzun siyah bir sakalı olan sert görünümlü, iri yarı bir savaşçı girdi. Tepeden tırnağa zırh içindeydi ve üstünde bir pelerine vardı; kemerinin iki yanında iki uzun Kılıç asılıydı ve her an kendisini korumaya veya saldırmaya hazırmış gibi ellerini kılıçlarının üstüne dayamıştı. Kendisi de çok öfkeli gözüküyordu, ama Gareth adamın öyle olmadığını biliyordu. Lord Kultin her zaman, babasının zamanından beri öyle gözükürdü.

Kultin Gareth’a doğru yürüdü ve tepesine dikildi; Gareth eliyle boş bir sandalyeyi işaret etti.

“Otur,” dedi.

“Ayakta duracağım,” dedi Kultin kısaca.

Kultin kaşlarını çatıp ona baktı; Gareth adamın sesindeki gücü duydu ve bu Lord'un diğerlerine benzemediğini anladı. Sertti, kana susamıştı ve en ufak bir olayda herhangi birisini ve bir şeyi öldürmeye hazırdı. Tam Gareth'ın etrafında olmasını istediği türden bir adamdı.

Gareth gülümsedi; o gün ilk kez keyfi yerine gelmişti.

“Seni neden çağırdığımı biliyorsun, değil mi?” diye sordu Gareth.

“Tahmin edebiliyorum,” dedi Kultin yine kısaca.

“Seni yükseltmeye karar verdim,” dedi Gareth. “Kralın Adamlarından, hatta Gümüş'ten de daha iyi bir pozisyonda olacaksın. Bundan böyle, kişisel muhafızımsın. Kraliyetin Seçkin askerleri olacaksınız. Sana ve beş yüz savaşına en kaliteli etler, en rahat kalacak yerler ve saygın Gümüş Salon verilecek. Her şeyin en iyisine sahip olacaksınız”.

Kultin sakalını sıvazladı.

“Ya sana hizmet etmek istemezsem?” dedi kaşlarını çatıp ona meydan okurmuş gibi; bir yandan da kılıcını daha sıkı kavradı.

“Babama hizmet ettin”.

“Sen baban değilsin”.

“Doğru,” dedi Gareth. “Ama

Ondan daha varlıklıyım ve daha yüksek ücret öderim. Sana ödediğinin on mislini vereceğim. Sen ve adamların Kraliyet Sarayı'nda yaşayacaksınız. Sadece bana karşı sorumlu olacaksınız, üstünüz olmayacak. Kendi bölgenize hayal bile edemediğiniz bir zenginlik katacaksınız”.

Kultin sakalını sıvazlayarak orada bir süre durdu, en sonunda yumruğunu Masaya indirdi.

“Yirmi misli,” diye kükredi. “O zaman emrettiğin herkesi öldürürüz. Hak etsen de etmesen de, canımız pahasına seni koruruz. Sana yaklaşan herkesi öldürürüz”.

“*Herkesi,*” dedi Gareth ısrarla. “Kralın askerleri olsun olmasın. Gümüş olsun olmasın. Sana birisini öldürmeni söylersem, bu emrimi yerine getireceksin”.

Kultin içeri girdiğinden beri ilk kez gülümsedi.

“Kimi öldürdüğüm umurumda değil. Ücret yeteri kadar yüksek olduğu sürece, bunu umursamam”.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Thor etrafında Lejyon'daki kardeşleri, yakın arkadaşları, çok sayıdaki Gümüş askerleri, Karşısında Kendrick, yakınlarında Kolk ve Brom'la birlikte Silahlar Salonu'ndaki uzun ziyafet masasına oturdu ve hayatında kendini hiç hissetmediği kadar evinde hissetti. O gün bir kasırğa gibi geçmişti. O günden önce, ona hala bir yabancı, ya da en iyi ihtimalde bir başka Lejyon Üyesi gözüyle bakılmıştı. Ama o günden sonra, herkesin bakışında, ona hitap edişlerinde onlardan biri olarak görmeye başladıklarını anlamıştı. Onu denkleri olarak görüyorlardı. Her zaman hayranlık beslediği bu adamlar hayatı boyunca elde etmeye çalıştığı saygıyı gösteriyorlardı. Orada o adamlarla birlikte oturmaktan, onlarla omuz omuza savaşmaktan ve onlar tarafında kabul görmekten daha çok istediği bir şey olmamıştı.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.